

Raoul Renier

SZERAFIZMUS: A REJTŐZŐ HAGYOMÁNY

– *Thassaladyon dorani mágiszter értekezése* –

A szerafizmus a tapasztalati mágia egyik legősibb formája: nem nélkülözi a vallásos felhangokat, és sok tekintetben rokonságban áll a nomád sámánok sötét tudományával. Művelőivel ritkán találkozik az ynevi utazó, akkor is jobbra az elmaradott, primitív népek körében; a fejlett civilizációkban többnyire felváltották a mágia más, letisztultabb formái. Fennmaradását nagy mértékben akadályozta, hogy a szervezett egyházak szinte mindenütt istenkáromló eretnekségnek kiáltották ki, s tüzzel-vassal üldözték. Elsősorban ez az oka annak, hogy manapság még a mágiaelmélet legtudósabb kutatói is hajlamosak fekete mágiának tekinteni, pedig erkölcsi értelemben véve a “szürke zónába” tartozik, önmagában se nem jó, se nem gonosz. Elvégre az egyes mágikus hagyományok csak abban az esetben minősülnek eredendően gonosznak, ha elmaradhatatlan feltételük az élő természetből erőszakkal történő energiaelvonás; a szerafista ezt ugyan többnyire megteheti, ha kívánja, arról viszont szó sincs, hogy kötelezve volna rá.

A szerafizmus elnevezés eredetéről sokat vitatkoztak már; a legvalószínűbb, hogy a Délvidékről származik. Úgy tűnik, hogy az ó-shadoni nyelvben, amelyet a későbbi évszázadokban teljesen kiszorított a godoni menekültek dialektusa (a mai pyarroni nyelv őse), létezett egy “*siyeraf*” vagy “*seiraf*” szóalak. Ez két archaikus tagelem összetételéből keletkezett, amelyek közül a “*s(e)iy-*” “túlsót”, “kívül esőt”, a “*-raf*” (“*-raph*”) pedig “gyermeket”, “sarjat” jelentett. (Az ó-shadoni nyelvnek alig maradt írásos emléke; a grammatikusok többnyire Dél-Ynev földrajzi neveiből következtetnek vissza rá.) A szó értelme tehát “külső sarj”, “a túlsó világ gyermeke” lehetett. Ez alatt minden bizonnyal azokat a különféle önálló értelemmel bíró entitásokat értették, amelyeknek otthona kívül esett az anyagi síkokon, s jelentős hatalommal rendelkeztek, ám korántsem akkorával, hogy isteneknek lehetett volna tekinteni őket. Ugyanakkor jellemző volt rájuk, hogy létezésük és gondolkodásuk mélységesen elütött az anyagi síkon megszokott sémáktól, olyannyira, hogy az egyszerű halandó szemében idegennek és felfoghatatlannak tűntek. Ebbe a kategóriába tartoznak például a démonok, az angyalok, a síkurak és az elementálok; a dzsinnek, a máridok, az eltávozott lelkek és különféle állatszellemelek viszont nem, mert ők túl szoros szálakkal kötődnek az általunk ismert világhoz.

A szerafisták hatalma ezekből a lényekből táplálkozik. Szó sincs arról, hogy parancsolnának nekik, netán az uralmuk alá hajtának őket, mint a démonidézők vagy az elementalisták! Sokkal inkább a szolgálatukba szegődnek, valahogy olyasformán, ahogy a hívek tisztelik választott istenüket. Egyes teoretikusok szerint köztük és a bevett vallások papjai között csupán nagyságrendi különbség van: az ő patrónusaik kevésbé hatalmasok az igazi isteneknél. (E nézetet a hagyományhű egyházatyák természetesen a legsötétebb blaszfémianak tartják.) Tény és való, hogy a szerafisták mindig is hajlamosak voltak kisebb-nagyobb szektákba tömörülni, s prófétaként és igehirdetőként lépni fel a tudatlan tömegek előtt. Hogy e tevékenység túlvilági uraik érdekét vagy saját személyes céljaikat szolgálta-e inkább, annak eldöntése valószínűleg meddő vitákba torkollana.

A szerafista állandó kapcsolatban áll patrónusával vagy patrónusaival. (Gyakori eset, hogy egyszerre több túlvilági lény pártfogását élvezzi – kézenfekvő párhuzamot vonni azokkal a hívőkkel, akik nem egyetlen istenségnek, hanem egy pantheonnak adóznak hódolattal.) Ez a kapcsolat lehetővé teszi számára, hogy bármikor felajánlja saját testét a patrónusának, aki – a

megfelelő invokációk hatására – beléje költözik, megszállja és átlényegíti. Ilyenkor tulajdonképpen hatalmának egy töredékét ruházza át halandó szolgájára. Ez az állapot rendkívül ritkán jár szembetűnő fizikai elváltozásokkal, ha azonban mégis, azok maradandóak lesznek, nem múlnak el a megszállottsággal együtt. Többek között ez különbözteti meg a szerafizmust a nomád sámánok alakváltó mágiájától – ami persze egyáltalán nem zárja ki, hogy a patrónus, akihez fordulnak, a démoni síkok lakója legyen.

Az átszellemített szerafista inspirált állapotba kerül: megjelenése fenyegetőbbé, méltóságteljesebbé válik, s amíg a mágia hatása tart, természetfölötti képességekkel bír. Ez persze nem azt jelenti, hogy patrónusa minden hatalmát a rendelkezésére bocsátja! A törekeny halandó porhüvely képtelen is lenne ilyen energiák befogadására, azonnal elemészódne. Az átvétel mindig csak néhány speciális aspektusra terjed ki; ha például a szerafista a Föld Őselemi Síkjának valamelyik nagyurát szolgálja, akkor mozdíthatatlanná bővítheti magát, nyomára bukkanhat a földmély rejtett kincseinek, vagy érzéktelenné dermesztheti egy ember szívét. Minden aspektushoz más-más invokáció tartozik; és természetesen minden patrónus más-más képességekkel ruházza fel szolgáit.

Az inspirált állapot nem egyenértékű az önálló személyiség feladásával; a szerafista nem veszíti el az akaratát, továbbra is önmaga marad, képes saját döntések meghozatalára. Ugyanakkor azonban különös révület szállja meg: a totális hatalom és a legyőzhetetlenség tudata. Számos szerafista fizetett már az életével érte, hogy patrónusa gögjétől elteltlen túlbecsülte a képességeit.

Előfordul időnként, hogy a legvénebb és a legtapasztaltabb szerafisták külsőleg is hasonlítani kezdenek patrónusukhoz; amikor valamelyik különösen nagyhatalmú aspektusát öltik magukra, maradandó fizikai elváltozások jelentkeznek rajtuk. Ez aztán egyre gyakrabban fordul elő, úgyhogy bizonyos idő múltán már alig emlékeztetnek emberi lényre. Ugyanakkor az inspirált révület is mind hosszabbra nyúlik, olykor napokig, hetekig tart egyfolytában. Széles körben elfogadott feltevések szerint ennek a lassú metamorfózisnak az utolsó fázisában végképp egybeolvad patrónus és pártfogoltja, s az eredmény egy *avatár* lesz: a túlvilági hatalmasság fizikai manifesztációja. Titkos archívumainkban számos hitelt érdemlő beszámolót őrzünk avatár-gyanús lényekkel való találkozásról, s néhány esetben ez a gyanú kétségtelen bizonyossággá érett.

A fentiek alapján a szerafizmust akár a szakrális mágia egy alacsonyabbrendű formájának is vélhetnénk, ha egy-két furcsa körülmény alaposabb megfontolásra nem intene. A szerafisták ugyanis nem hódoló imák révén nyerik a varázshatalmukat, hanem titkos iratokból tanulják, amelyek nemzedékek hosszú során át öröklődnek mesterről tanítványra. Kiváltképpen hírhedt ezek közül a *Doctrina Nigra*, amely a kráni Káosz-angyalokkal kötendő szövetségre nézvést szolgál iránymutatással. Alig valamivel marad el mögötte a *Fulmen Candidum*; ebben bizonyos névtelen entitásokról olvashatunk, akikhez a csend, a sötétség és a hideg fogalma társítható. A legkülönösebb az, hogy amennyiben a szerafista hibátlanul recitálja a könyvekben talált invokációkat, e félelmetes hatalmú lények minden jel szerint *kötelesek* válaszolni neki, és semmilyen körülmények között nem tagadhatják meg tőle az áldásukat. Ez szögesen ellentmond a szakrális mágia legfőbb alapelvének, s azt sugallja, hogy a szerafizmus alapját legalábbis potenciálisan egyenrangú felek szerződése képezi.

Úgy tűnik, hogy ha egy túlvilági lény egyszer szeráfi alku kötött egy halandóval, többé nincs számára visszaút. Ezek után bárki, aki rendelkezik a szükséges titkos ismeretekkel, hasonló szolgálatokra kényszerítheti őt; a legelső alkalmat követően az illető személy megválasztásába nincs beleszólása. Hajmeresztő kockázat ez, s csak találgathatjuk, hogy időről időre miért vállalják mégis egyes *siyerafok*. A maguk részéről ugyanis meglehetősen keveset nyernek az üzleten; gyakorlatilag semmit sem követelnek a pártfogoltjuktól, nem várják el tőle, hogy imádkozzon hozzájuk, sőt még azt is eltűrik, hogy visszaéljen a nevükkel, vagy egyenesen nyíltan káromolja őket. Előfordult ugyan néhány

olyan eset, amikor a szerafisták istennek kiáltották ki patrónusukat és híveket toboroztak számára, az eredmény azonban sohasem bizonyult tartósnak, és szinte mindig az illetők személyes ambícióira volt visszavezethető. (Legalábbis a történetileg dokumentálható korokban; egyre több historikus vallja ugyanis azt a nézetet, hogy a titokzatos démonikus óbirodalom valójában szerafista állam volt.) A rejtély nyitjára sokáig nem bukkantak rá, noha született néhány igen elgondolkodtató hipotézis.

Az igazsághoz valószínűleg azok a dorani metafizikusok járnak a legközelebb, akik úgy tartják, hogy a szerafista szövetségek végső célja az anyagi síkon való manifesztáció, az avatár létrehozása. Mivel a *siyerafok* nem istenek, esetükben ez nem jelenti a Paktum megszegését; amikor viszont halhatatlan égi lényegük egybeolvad a halandók szent adományával – az elmúlás tudatából fakadó kreativitással –, hatalmuk és tekintélyük egy csapásra nagyságrendekkel megnövekszik. Az avatár yenevi tevékenykedése és későbbi sorsa ebből a szempontból közömbös; csak az új élmények, az új impulzusok számítanak, melyek mintegy frissítő vérátömlesztésként hatnak a *siyerafra*. E felfogás szerint a szeráfi szövetségek voltaképpen állomások lennének a köztes entitások istenné magasztosulásának útján. Igaz ugyan, hogy ezerből legfeljebb egy eredményez avatárt, ám a halhatatlanoknak van idejük, s a potenciális jutalom megéri a nagy kockázat vállalását.

Amennyiben ez az elmélet helytálló, rendkívül ijesztő következtetéseket lehet levonni belőle. Kézenfekvő ugyanis, hogy az alsóbbrendű lényekből sikeresen istenné avanszált hatalmasságok némelyike a szeráfi alkuk segítségét is igénybe vette az apoteózis hosszú, küzdelmes útján. Ez pedig nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy valahol léteztek – vagy léteznek – olyan titkos invokációk, amelyeknek segítségével a hozzáértő és vakmerő halandók részlegesen kisajátíthatják maguknak ezen istenek hatalmát! A teóriát felállító metafizikusok meg vannak győződve róla, hogy Amhe-Ramun szeráfi mágia segítségével öltött testet Taba el-Ibarában; a katasztrofális események mögött egy hanyatlófélben lévő isten kétségbeesett kísérletét látják hajdanvolt befolyásának megszilárdítására. Elméletükről ki-ki kedve szerint alkothat véleményt, ám az kétségtelen, hogy a sikeres manifesztáció rövid idő alatt megsokszorozta a Kék Hold Urának hatalmát.

Ami a szerafisták varázserejének forrását, a titokban hagyományozott iratokat illeti, bizonyosra vehető, hogy eredetileg maguktól a *siyerafoktól* származnak. Hiszen egyedül ők képesek arra, hogy korlátozott formában bár, de kiszolgáltassák magukat a halandóknak; az invokációk számos megkötő formulán kívül az Igaz Nevüket is tartalmazzák. Úgy látszik azonban, hogy a *siyerafok* közül csak a legbecsvágyóbbak és a legvakmerőbbek folyamodnak az önfejlesztés e kockázatos módszeréhez, meg legfeljebb azok, akiknek nincs már semmi veszténivalójuk. A különféle köztes lények száma milliárdokra tehető; ehhez képest elenyészően kevés szeráfi szerződésről van tudomásunk. A dorani Belső Archivum mintegy ezerkétszáznak a létezéséről őriz közvetlen vagy közvetett bizonyítékokat; amennyiben feltételezzük, hogy hét-nyolcszázszor ennyi lappang vagy megsemmisült, még mindig elhanyagolhatóan csekély arányértéknél tartunk.

Úgy tűnik, az óidőkben a szerafizmus sokkal szélesebb körökben volt elterjedve, mint manapság. A fajháborúk előtti korokról szinte semmit sem tudunk, viszont okunk van feltételezni, hogy a megistenülésre törekvő ősaquirok körében mindmáig bevett gyakorlat a szeráfi alkuk kötése halandókkal. Az Inkvizíciós Szék *Regestrum Canonicuma*, amelyben az egyházi joghatóság alá tartozó büntetőpercek iratait gyűjtötték össze a nagytiszteletű atyák, kisebb-nagyobb hézagokkal egészen Ó-Pyarron alapításáig nyúlik vissza. Ez a felbecsülhetetlen értékű dokumentumtár a Dúláskor csaknem teljesen megsemmisült, néhány szekcióját azonban sikerült kimenekíteni a városból az ostromzár beállta előtt, s a P. sz. 2350-2500 közé eső évekre vonatkozó anyag dorani érdekeltségű területre került. A források tüzetes elemzéséből kiderült, hogy a jelzett időszakban máglyahalálra ítélt boszorkányok és fekete mágusok mintegy tizenöt százaléka szerafista volt, zömükben kráni gyökerekkel. Túlnyomó

többségüket – mint az varázshatalmuk tipologizálásából kikövetkeztethető – Ranagol Káosz-angyalai pártfogolták, de patrónusként gyanúba vehető néhány rejtőző ősaquir, sőt Tordraga, a Tizenhármak egyike is.

Nemrégiben páratlanul érdekes dokumentum jutott a dorani Nagytanácshoz, a hírhedt kalandozó, Airun al Marem révén, aki kis híján katasztrófába torkolló kráni útjáról hozta magával, Rah Gul városából. Egy helybéli vérfilozófus kimerítően alapos értekezése ez, vallás és egyház elvont fogalmáról. A szerző valóságos erkölcsi torzszülött, érvelése világosságát és következetességét azonban nem lehet elvitatni tőle. A *Har'gunn ta Karthinmak* óta ez az irat nyújtott számunkra a legmélyebb betekintést a Kosfejes Úr zárt világába. Sok egyéb értékes adat mellett szó esik benne egy Csontlovag néven emlegetett ősaquirról, aki szinte bizonyosan Ranagol egyik angyalának, Káosz-Methának az avatárja. Ami azonban még megdöbbentőbb: a szöveg sejtetni engedi, hogy a Csontlovag maga is patrónusként lép fel egyes kiválasztott halandókkal szemben. Nemcsak a szerafizmus ősi – emberiség előtti – eredetére van hát bizonyítékunk, hanem arra is, hogy működési mechanizmusa rendkívül összetett, adott esetben lépcsőzetes hierarchiába rendeződhet.

Egy másik ősfaj, amely rendszeresen üzte – és üzi még ma is – a tapasztalati mágiának ezt a csaknem feledésbe merült ágát, az elfek népe. Ők azokkal a testvéreikkel lépnek alkalmanként szeráfi szövetségre, akik már jelentős mértékben előrehaladtak a kiemelkedés útján, s afféle szentként tisztelik őket. A szerafizmus és a vallás közötti határvonal az elfeknél elmosódni látszik. A szervezett egyház fogalma messzemenően idegen tőlük, de vannak spirituális vezetőik, az úgynevezett megtartók, akik lényegében véve papi funkciókat látnak el, mégis vehemensen tagadják, hogy papok lennének. Mágiaelméleti szempontból igazuk is van, ugyanis valójában egytől egyig szerafisták, még ha maguk nem is tudnak róla. Különleges vonásuk, hogy misztikus hatalmukat nem írott kútfőkből, hanem népük faji emlékezetéből merítik, egy lépéssel közelebb kerülvén a szakrális mágiához. Ennek ellenére alapjában véve szerafisták maradnak, amit az is bizonyít, hogy olykor avatárok támadnak köztük; ezeket az elfek *kalahoráknak* nevezik.

Egy konfúzus és ellenőrizetlen hír szerint, amely a riegyoi városállamokból származik, s a nagytanácshoz a Papi Széknél lévő barátaink révén jutott el, éppen a közelmúltban jelent meg északon egy ilyen avatár, aki valamelyik harmadkori elf szent megtestesülésének vallotta magát. Testvérei több ízben kísérletet tettek a meggyilkolására, ő azonban Riegyoba menekült előlük, ahol kijátszotta és megfenyegette a pyarroni inkvizíció írnokát, majd nyomtalanul eltűnt. Ügynökeink jelenleg egész Északon kutatnak utána.

A szerafizmus talán legjelentősebb felvirágzása földrajzilag Dél-Ynevhez, azon belül is a démonikus óbirodalomként emlegetett, rejtélyes államalakulathoz kapcsolható. Ma sem tudjuk, hogy kik és mi célból alapították ezt az országot; annyi bizonyos, hogy rendkívül rövid idő alatt jutottak el a kezdetektől a hatalom magasságába. Még ahhoz is elég erősnek érezték magukat, hogy kihívást intézzenek Ranagolhoz; Krán aztán alig egy évszázad alatt az emlékezetüket is eltörölte. Ez a hirtelen kiemelkedés és dölyfös magabiztosság, amely ezúttal birodalmi méretekben nyilvánult meg, általában véve is jellemző a szerafistákra, de konkrétan bizonyítékokkal is rendelkezünk rá, hogy ők irányították a titokzatos államot. A délvidéki nomádokról Reuben Machadras, a jeles történész már a P. sz. 1900-as években megállapította, hogy az óbirodalom köznépének leszármazottai; márpedig az ő sámánhitük nem egyéb, mint elkorszosult szerafizmus. A sámánok nem szeráfi szövetségre lépnek a népükön zsarnokoskodó démonokkal, hanem talpnyaló módon kiszolgálják őket; esetükben nem egyenrangú felek közötti szerződésről, inkább egyfajta hűbéres viszonyról van szó.

Persze a múltat fürkésző kutatások során hiba volna a mai nomádok viszonyaiból kiindulni. Az óbirodalom vezető erejét rég kipusztult, ismeretlen fajok alkották – talán a khálok és az aquirók rokonai –, semmiképpen sem az emberek, akik akkoriban még alig emelkedtek ki a félállati sorból. A hatalmat feltehetőleg szerafista varázslók gyakorolták,

korántsem bizonyos azonban, hogy valamennyiüknek démoni patrónusai voltak. Nyilván szép számmal akadtak közöttük másféle entitások is, például síkurak és elementálfejedelmek – ám az sem lehetetlen, hogy a manapság tisztelt istenek egyikének-másikának hatalma is innen eredeztethető. A Krán ellen induló hadakat bizonyára avatórok vezették – képzeljük csak el, micsoda félelmetes energiák szabadulhattak föl, amikor összezsaptak az aquir nagyokkal! –, s bármi lett később a személyes sorsuk, anyagiasulásukkal mindenképpen patrónusukat erősítették.

Rhennel Azadyr, a híres szabadgondolkodó, aki *Orcographia* című munkájával elindította a késő hetedkor történelmének átértékelését, néhány esztendeje közzétett e tárgyban egy rövid dolgozatot. Kiindulópontjául azok az ősrégi romok szolgáltak, amelyekről a Dúlás idején Lar-dort védő mágusok által kavart szökőár mosta el az évszázados földrétegeket. Ezek valószínűsíthetően az óbirodalom korából származnak, s Azadyr mester több helyütt felismerni vélte rajtuk a páros ököl archaikus ábrázolását; továbbá talált egy vésetírásos feliratot, amelyet “U-BAAL”-nak olvasott. (Más értelmezés szerint “UK-MAAT”; ez esetleg a Káosz-angyalok egyikére utalhat, mielőtt Ranagol mellé szegődött volna.) Ebből szellemes érveléssel azt a következtetést vonta le, hogy a Rettenetes Uwel, a Bosszúállás Atyja eredetileg *siyeraf* volt a démonikus óbirodalomban, aki szeráfi szövetség révén manifesztálódott a Kránnal vívott háborúban, s nem utolsósorban itt szerzett hatalmának köszönhető, hogy később a pyarroni pantheon oszlopos tagjai közé emelkedhetett. A reagálás nem késett: Rhennel Azadyrt azonnal kitiltották az Északi Szövetség összes tagállamából, Dorant, Ilanort és az Uniót kivéve. Figyelemreméltó azonban, hogy mind a mai napig él és jó egészségben van, pedig a Bosszúállás Atyja nem szokta megtorlatlanul hagyni az őt ért igaztalan sértéseket.

Amikor az ötöd korban az ősfajok mindinkább háttérbe szorultak, s előbb a kyrek, majd az emberek jutottak Yneven domináns szerephez, a szerafizmus is rohamosan veszíteni kezdett jelentőségéből. Északon a kyr hódítóknak szilárd egyházszerkezete volt, keménykező máguspapokkal és erős istenekkel, akik nem tűrték meg környezetükben a vetélytársakat. Délen ekkor élte a virágkorát Godon – a maga nemében páratlan történelmi jelenség –, ez az intellektuális diktatúra, amelynek nemcsak a vallásos hitet sikerült kiirtania alattvalói szívéből, hanem olykor még az emberi érzelmeket is. Ráadásul a beavatott kevesek mindkét birodalomban ismerték a magas mágia műhelytitkait, amellyel a szerafizmus és a többi tapasztalati hagyomány nem vetekedhetett. Szükségszerű volt tehát térvesztésük, elhalványodásuk.

Kyriában a szerafizmus a társadalom legelső rétegeibe szorult vissza. A hagyomány továbbvivői az elnyomottak és a megtiprottak soraiból kerültek ki, legnagyobb számban a crantai származásúak közül. A crantaiak, ha nem akartak a hódítók hitére térni, óhatatlanul erre az útra kényszerültek: mivel régi isteneik elbuktak és semmivé enyésztek, megpróbálták újakat alkotni maguknak helyettük. Erre leginkább a honvédő háború hősei és vezérei látszottak alkalmasnak, akik utolsó csepp vérükig harcoltak a kyrek ellen. Sokan elesetek közülük, mások azonban az árnyak közé menekültek a keserű vég elől, s álomkristályokba zárva vagy élőhalottként folytatták létezésüket. Az örök körforgásba még az igaz halált haltak sem kerülhettek vissza, hisz – isteneik nem lévén – nem volt, aki a túlvilágon fogadja és kalauzolja őket. Ily módon a hajdanvolt crantai nagyok szinte valamennyien köztes lényekké váltak, bár nem igazi *siyeraf*okká; túlságosan sok emlék és kötelék fűzte őket az anyagi síkhoz. Ezért csak azokkal a halandókkal tudtak szeráfi szerződésre lépni, akiknek az ereiben az ő vérük folyt, akiknek a magja az ő ágyékukból sarjadt; és még az ilyen szövetség is jóval gyengébb volt a szokásosnál. A crantai származékoknak ezt a sajátos mágiáját a szakirodalom *nekroszerafizmusnak* hívja, és teljesen külön kategóriaként kezeli. A rejtőző Tongoriában ma is működnek nekroszerafisták, bár hatalmuk minden újabb nemzedékkel csökken, mely a félistenként tisztelt ősatyától elválasztja őket.

Ennek ellenére vétkes ostobaság lenne alábecsülni őket: a közelmúltban egyiküknek sikerült avatárrá válnia, és hajszál híján katasztrófába döntötte egész Észak-Ynevet. Amennyiben a dorani hírszerzés információi helytállóak, ő rombolta le a Livinai Gyülekezet székvárosát; azt pedig bizonyosan tudjuk, hogy K'Harkad hegyei között percek alatt tízezernél több barbárt pusztított el tűzzel és viharral. Rejtély, hogy végül mi történt vele; amilyen váratlanul felbukkant, ugyanolyan hirtelen tűnt el pár hétre rá. Később híre kelt, hogy egy toroni Iker gyilkolta meg, noha nem volt rá parancsa; hogy a Tiltott Fennsík lakói végeztek vele, valami ősi viszály miatt; hogy az Ötödik Fekete Hadúr pusztította el orvul, a Boszorkányerőd közvetlen utasítására. A kétes hitelű források kölcsönösen ellentmondanak egymásnak – aligha fogjuk valaha megtudni, mi volt az igazság.

Érdekes paradoxon egyébként, hogy a patrónusként funkcionáló crantai hatalmasságok közül nem mindenki rekedt meg a nekroszerafizmus szintjén. Az utóbbi ötezer évből féltucat olyan példát ismerünk, amikor szabályszerű szerafi alkut kötöttek különböző halandókkal, semmivel sem erőtlenebbet vagy hiányosabbat a szokásosnál. A szerződő felek egyike sem volt vér szerinti leszármazottjuk, már amennyire meg lehetett állapítani; a két részletesen dokumentált esetben ez biztosra vehető, a fennmaradó négyben igen valószínű. E jelenség azt mutatja, hogy egyes crantai szellemek valódi *siyerafokká* fejlődtek, bár a folyamatot talán helyesebb lenne degenerálódásnak nevezni. Metafizikusaink véleménye szerint a haláltalan létben töltött évezredek során elméjük fokozatosan elborult, gondolati struktúrájuk emberi fogalmakkal értelmezhetetlenné vált. Sokan úgy tartják, ez elmaradhatatlan állomása az apoteózishoz vezető útnak; mások cáfolják ezt, és a shadoni élőszenteket meg az orkok bálványait hozzák fel példának, hogy a halandók akkor is felmagasztosulhatnak, ha közben maradéktalanul megőrzik a népük és társadalmuk által hirdetett értékrendet. A kérdés további tárgyalása magvas teológiai problémákat vetne fel, ami nem célja jelen értekezésünknek, s felkészültségünket sem ítéljük elegendőnek hozzá. Legyen hát ehelyt elég annyi, hogy a crantai szellemek nem ezt az utat járják, s ez az orkok legförtelmesebb bálványainál is veszedelmesebbé teszi őket.

Sokáig úgy tűnt, hogy a szerafizmus északon legfeljebb elkorcsosult, crantai változatában marad fenn. A kyr hatóságok lankadatlan eréllyel üldözték a tapasztalati mágiát űzőket; tudományukat romlottnak, sarlatánnak, olykor egyenesen gonosznak tekintették. Nem is élt tovább, csak az eldugott, vad vidékeken, a remeték és az embergyűlölők között. Számptalan titkos invokáció hamvadt el a szent máglyák varázstüzeiben vagy rothadt szét a nyirkos földben, ahová a kopók elől menekültében rejtette el gazdája, hogy soha többé ne térjen vissza érte. A magas mágia és a hideg intellektus felsőbbrendűsége örök időkre biztosítottak tűnt.

A pártütés korában ez a látszatra oly szilárd rend hitvány kártyavárként omlott össze. A támadás nem arról az oldalról érte, amerről építői és fenntartói várták: nem az elnyomottak, a kisémmizettek, a tudatlanok fordultak ellene. A birodalom szívében támadt meghasonlás: a legbelső tartományokban, az uralkodó dinasztiában, a mennyei pantheonban. A pöffeszkedő góg, ha túl hivalkodóra duzzad, könnyen szétrobban, enmagát szaggatva cafatokra. Ez történt Kyriával is. A cifra paloták pernyét hányó lángtengerben roskadtak össze, magukkal rántva a kifinomult kultúrát, a civilizáció vívmányait.

A romokat az ostoba, nyomorgó, alsóbbrendű népek örökölték; és az üszkös törmeléken varázslatos hirtelenséggel szökkent virágba az elveszettnek hitt, ősi tudomány.

Dél-Yneven Godon fennállásának kétezer éve alatt a szerafizmust csak Krán területén üzték, de ott sem tudott a mágia uralkodó irányzatává válni. Ahogy az az óbirodalommal vívott háborúban bebizonyosodott, a legtapasztaltabb szerafista sem képes megállni az aquir népek ősmágiája ellenében. Ranagol földi honában a szerafizmus a kisebb horderejű viszályok és csetepaték eszköze maradt, leginkább a Káosz-angyalok éltek vele szüntelen csatározásaikban. Ez persze csak a későbbi állapotokból való visszakövetkeztetés, hiszen

gyakorlatilag semmit sem tudunk róla, hogy ebben az időben milyen viszonyok uralkodtak Kránban.

Egyetlen konkrét adattal rendelkezünk a korszak vége tájáról, az is meglehetősen bizonytalan. A Vil Essandra család egyike volt azoknak a hercegi rangú mágusfamíliáknak, amelyek Godon bukása után előbb Shadonba, majd onnan Pyarronba menekültek, s letelepedésük után még sokáig ragaszkodtak ősi hagyományaikhoz. A herceg legfiatalabb leánya, Inaiz, krónikát vezetett száműzetésük keserveiről, amelynek a *Siralmas országút* címet adta. Ebben a “Halott Lombok Gyermeke”-nek nevezi azt a félelmetes hatalmú aquirt, aki P. sz. 1110-ben behatolt Godonba, és térkaput nyitott egy tiltott létsíkra, a birodalom szörnyű végzetére. Némely szövegmagyarázók összefüggésbe hozzák a különös elnevezést a tiltott létsík természetével, s ebből azt a következtetést vonják le, hogy az aquir az entrópia egyik hadurának avatárja lett volna. Soványka bizonyíték, nem is túl meggyőző; valószínűbb, hogy az ügynök egyszerűen a Hutthchag vérvonalból származott, és kimondottan erre a feladatra tenyésztették ki.

Északon ezzel szemben az elfeledettnek hitt hagyományok az embernépek körében is virágzásnak indultak. Az akadémiák és mesteriskolák eltűnésével a primitív, félig írástudatlan vajásokos által megőrzött tudás került a mágikus érdeklődés homlokterébe. Ez nemcsak a tisztavérű emberközösségekre, hanem a különféle kyr származékokra is jellemző volt. A két lassan kikristályosodó hatalmi centrum – Dawa és Ryek – között mégis éles különbségek figyelhetők meg.

Dawában a máguskirályok tudatos szakításra törekedtek a kyr örökséggel, ezért itt a mozaikmágia csaknem teljesen feledésbe merült. A tapasztalati mágia változatos fajtái közül elsősorban a szexuál- és a verbálmágia vált jelentőssé; gombamódra szaporodtak a boszorkányszekták és a dalnoktestvériségek. A dawai utódállamokban – ma összefoglalóan Északi Szövetség néven szokás emlegetni őket – a jelzett típusú szervezetek mind a mai napig igen befolyásosak, noha elenyészően kevés vezetheti vissza közülük történeti múltját kora káoszkor előzményekre. Dawa fénykorában azonban a legjelentősebb tapasztalati hagyomány az örület kreatív hatalmán alapuló irreálmágia volt; ez később szinte teljesen kiveszett, mostanság alig ismerik, az utókor igen nagy szerencséjére.

Ryek más utat járt be, itt tudatosan törekedtek a mozaikmágia megőrzésére – de nem az átörökítésére. A túlélő Hatalmasokat belviszályok osztották meg, egyikük sem kívánta tehetséges tanítványok nevelésével szaporítani a leendő vetélytársak sorát. Az ő elit köreiken kívül a régi tudománynak csupán roncsai maradtak meg. Így alakult ki az a helyzet – Ynev történelmében egyedülálló módon –, hogy a kyr hódítás előtti időkből átmentett tapasztalati hagyományok mesterei hatalmi túlsúlyra tettek szert a mozaikmágia szétszórt morzsáiból élő varázslókkal szemben.

Ryek birodalmát, mint ismeretes, démonidéző beavatottak kormányozták. Maguk a démoncsászárok szinte bizonyosan kyr Hatalmasok voltak, abból az enklávéból, amelyet később a rivális shuluri csoport csaknem maradéktalanul megsemmisített. A hatalmi struktúra alsó és középső fokain klasszikus értelemben vett démonidézők és nekromanták helyezkedtek el, akik mozaikmágiát használtak ugyan, ám mai megítélésünk szerint szálanalmasan hitványat és hiányosat. A császárok közvetlen szolgálai és bizalmasai viszont gyakorlatilag mind szerafisták voltak, kivéve egy maroknyi démonlovast, csupa déli renegátot. Többségüket természetesen a démoni síkokról patronálták, de korántsem valamennyiüket. A nagytanács archívumában őrzött szeráfi szerződések túlnyomó része ryeki eredetű, és szövegükben nagy számban bukkannak fel olyan nevek, amelyeket manapság különféle toroni hekkákhoz szokás társítani.

A ryeki szerafizmusra a döntő csapást a Daumyr szigetén fészkelő Hatalmasok mérték, akik a maguk részéről egy másik tapasztalati hagyományra – a boszorkánymesteri mágiaira – építették saját uralmi bázisukat. Meg kell azonban jegyezni, hogy szó sem volt elvi vagy

ideológiai ellentétekről: amikor a boszorkányurak elfordultak a kyr vallástól, egyúttal a szerafizmussal szemben táplált, teológiai gyökerű ellenszenvtől is megszabadultak. A démoncsászároktól független szerafisták működését nem akadályozták, esetenként még a szolgálatukba is fogadták őket. Egyes – bizonyításra szoruló – elméletek szerint az első toroni uralkodó titkon maga is szerafista volt. A hagyomány rohamos pusztulása a hetedkor közepétől számítható, amikor a Toronban egyre nagyobb befolyáshoz jutó Tharr-egyház kíméletlen irtóhadjáratot indított ellene. Daumyr félelmetes urai semmit nem tettek ennek megakadályozására; nyilvánvalóan úgy ítélték meg, hogy a Tharr-hívők szervezett, ám elvakultan fanatikus mozgalmát jobban ki tudják használni saját céljaik érdekében, mint az elszórt szerafistákat, akiket magas fokú individualizmusuk miatt roppant nehéz volt hatékonyan kizsákmányolni.

Ryekkel egy időben virágzott Észak- és Dél-Ynev határvidékén a szerafizmusnak egy másik jelentős góca, itt azonban a hagyomány egészen mostanáig elevenen él, bár lényegi gyökereivel nemcsak a kívülállók nincsenek tisztában, hanem a művelői maguk sem. Nagytanácsunk előtt azonban a jeles Diar Amderlynn alapos kutatásai óta nem titok, hogy Ordán az intézményes szerafizmus utolsó központja kontinensünkön, és a tűzvarázslók valamennyien Sogron patronáltjai.

Az ordaniak temérdek, olykor egymásnak ellentmondó hazugságot terjesztenek rendjük eredetéről és alapítójukról, Ardae Magnusról; ezek jelentős részét ők maguk is elhiszik. Szerintük Ardae Magnus bölcs és próféta volt, a széthulló Godonból menekülve érkezett a hágóvidékre, s égi látomástól vezérelve telepedett le az arrafelé tengődő Sogronrendházak egyikében. Ezután vetette pergamenre nevezetes művét, a *Phoenix Triumphantát*, a tűzmágia elméleti és gyakorlati összefoglalását, amelyben állítólag bizonyos rejtjelkulcsok segítségével mindenestül elrejtette a godoni Belső Iskola titkos tanításait. A tűzvarázslók azóta próbálják megfejteni ezeket a kódokat, és átlag tízesztendőnként előhozakodnak egy vélt megoldással, amiről kisvártatva óhatatlanul kiderül, hogy egészen elképesztő badarság.

Ami a tűzmágiát illeti, nem szükséges különösebben képzett teoretikusnak lenni hozzá, hogy megállapíthassuk róla, micsoda: a tapasztalati mágiának egy rendkívül vulgáris formája, fókuszában még a boszorkánymesteri praktikáknál is szűkebb. Ezen túlmenően viszont tipológiai besorolása súlyos nehézségekbe ütközik. A tanulatlan köznép gyakran tűzimádó papoknak véli gyakorlóit, ami egyáltalán nem meglepő, hiszen mágiájuk számos szakrális vonást visel magán. Az alábbiakban ezeket soroljuk fel, Diar Amderlynn értekezése alapján.

1) Kivétel nélkül minden tűzvarázsló Sogron-hitű. Ha megtagadják istenüket, azonnal elveszítik varázshatalmukat. (Erre Diar magiszter huszonhárom jól dokumentált példát ismertet az elmúlt kétszáz év történelméből.)

2) Minden rendházuknak elengedhetetlen tartozéka a Sogron-szentély, ahol a papi teendőket kizárólag tűzvarázslók végzik; e funkció azonban csupán tekintélyüket emeli, varázshatalmuk nem gyarapszik tőle.

3) Sogron, mint ismeretes, tűzisten; az ordani mágia kizárólag a tűzzel, vagyis a Sogron befolyása alatt álló őselemmel foglalkozik.

4) A tűzmágia kvantitatív természetű, azaz az egyes varázslatok zártan elkülönülő egészet alkotnak, nem lehet részekre bontani vagy összefűzni őket. A kvantitatívitás a szakrális mágia fontos megkülönböztető sajátja. Korlátait sem a papok, sem a tűzvarázslók nem tudják soha túllépni, ellentétben egyes – különleges képzésben részesült – boszorkányokkal és boszorkánymesterekkel, akik képesek mágiájuk bizonyos elemeit

mozaikként kezelni és manipulálni. (Diar magiszter igen meggyőző példákat hoz erre Gorvikból és Toronból.)

5) Tűzvarázsló csak olyan személyből válhat, akit az előjárók Ordanban, rendjük kultikus jellegű központjában, szertartásosan felavatnak.

6) Életmód és erkölcs terén a tűzvarázslókat igen szigorú előírások kötik; ha valaki vét ezek ellen, a rend kutasztja. Diar magiszter hangsúlyozza, hogy itt nem pragmatikus célokat szolgáló akadémiai vagy szövetségi szabályzatról van szó, hanem Sogron dogmáin alapuló, kultikus regulákról.

Minden érv mellé fel lehet azonban sorakoztatni egy másikat, amely igen határozottan cáfolja a tűzmágia szakrális jellegét.

1) A közönséges Sogron-hívők az ordani állam határain kívül sehol sem tekintik a tűzvarázslókat feljebbvalóiknak – sem spirituális, sem világi téren. Dél-Yneven általában a nagyhatalmú hittestvérnek kijáró tisztelettel és barátsággal fogadják őket, s elvárják tőlük, hogy lépéseket tegyenek a pyarroni egyházak nyomasztó túlsúlya ellen. Északon a legjobb esetben óvatos bizalmatlanságra számíthatnak, a legtöbb helyi gyülekezet azonban kárhozatos eretnekeknek tekinti őket.

2) A fentiekből következik, hogy a tűzvarázslók kizárólag Ordanban láthatnak el papi feladatokat. Másutt Sogronnak mindenhol hagyományos papjai vannak, akik a tűzvarázslókra legjobb esetben féltékenyen, legrosszabb esetben gyűlölettel tekintenek. Az – egyébként elképesztően dezorganizált és kaotikus – Sogron-egyház távolról sem azonos a tűzvarázslók rendjével!

3) A hasonló szerepkört viselő istenek általában hasonló jellegű szakrális varázserővel ruházzák föl szolgálóikat. (Fölmerülhet persze az ellenvetés, hogy ezek voltaképpen egyazon istenek, más-más néven tisztelve. Ám egyetlen épelméjű tudós sem tarthatja azonosnak Tharrt Dartonnal, vagy Uwelt Ranagollal; a papjaik által forgatott mágiában mégis szembetűnőek a párhuzamok.) A tűzvarázslóknak ezzel szemben kivétel nélkül minden varázslatuk teljesen egyedi; még a hagyományos értelemben vett Sogron-papok sem ismerik őket, egyéb istenségek szolgálói pedig végképp nem.

4) A tűzvarázslók nem Sogronhoz imádkoznak a varázslataikért, hanem mestereiktől tanulják őket. Mágiájuk alapja nem az intuíció és a mély hitből fakadó ihletés, hanem az írásos hagyomány. A tűzvarázslók, mint láthattuk, nem tagadhatják meg Sogront; nem kötelesek azonban téríteni, prédikálni, szertartásokat végezni és gyülekezeteket vezetni a nevében.

5) Az egyszer már felavatott tűzvarázslót semmi nem akadályozza meg abban, hogy renegáttá váljon és Ordan ellen forduljon. Amennyiben közben megmarad Sogron hitén, varázshatalma ettől a legcsekélyebb csorbát sem szenved; sőt, az északi Sogron-szektáknak több ízben sikerült növendéknek álcázott titkos ügynököket küldeni Ordanba, ahol aztán annak rendje-módja szerint hamisítatlan tűzvarázslókká avatták őket. (Diar magiszter itt is bőségesen él példákkal; külön fejezetet szentel Amman Rubendarknak, aki Til Smeddeth sogronita városállamából került Doranba, s önfeláldozó módon lemondott a magasabb mágiába való beavatásról, hogy értékes információkat szolgáltatthasson a tűzvarázslók rendjével kapcsolatban nagytanácsunknak.)

6) Az ordani rend dogmatikus szabályzata merőben világi jellegű. Ha egy tűzvarázsló vét ellene, ez legfeljebb annyiban érinti varázshatalmát, hogy mesterei büntetésből nem tanítanak meg neki bizonyos varázslatokat. (Amman Rubendark kínosan betartott minden szabályt, több ízben is tanúja volt azonban más növendékek kihágásainak, illetve megbüntetésüknek.) Magát Sogront a jelek szerint egyáltalán nem érdekli a regula megsértése.

Diar Amderlynn részletes elemzése – amelynek mi leegyszerűsített vázát tettük közzé csupán – tehát valahová a szakrális és a klasszikus mágia közötti határsávba helyezi az ordani tűzmágiát, pontosan oda, ahol – mint fentebb láthattuk – a szerafizmus helyezkedik el. Önmagában ez egy igen valószínű elmélet alapvetése lenne. Diar mágiszter további érvei azonban roppant nehézé, ha ugyan nem lehetlenné teszik teóriája megcáfolását; a nagytanácsban uralkodó általános vélemény mindenestre bizonyított ténynek tekinti.

1) A mágia rendszeres gyakorlása mindenkiben – még a legvulgárisabb tapasztalati hagyományok beavatottjaiban is – jelentős mértékben erősíti az individualizmust, elősegíti az egyéni személyiségjegyek kibontakozását. Nincs ez másképp a tűzvarázslóknál sem, az ő esetükben azonban együtt jár egy igen érdekes lélektani tünettel: valamennyiüknek egyazon irányban változik a vérmérsékletük, ingerlékennyé és lobbanékonyá válnak, hamar elvesztik türelmüket, nem tűrik az ellentmondást, és hajlamosak képességeik túlbecsülésére. Ezek a közös vonások idővel még a rendbe beépített titkos ügynökökön is kiütköznek; sajnálatos példa Amman Rubendarké, aki négyesztendős működése során egyre vakmerőbbé és óvatlanabbá vált, végül leleplezték és kivégezték. A személyiség e lassú átalakulását korábban Sogronnak a tűzvarázslókra gyakorolt befolyásával szokták magyarázni, noha hasonló jelenséggel a hagyományos Sogron-papok között nem találkozunk. Diar mágiszter nem vonja kétségbe a befolyás tényét, csupán arra mutat rá, hogy nem a Sogronnak tulajdonított egyéni karakterben, hanem a szeráfi alku természetében gyökerezik. A patrónusuk felsőbbrendű tudatával fenntartott gyakori és intenzív kapcsolat előbb-utóbb minden szerafistánál ugyanilyen tüneteket idéz elő. (A jeles tudós e tézisét tizenegy shadoni és két ryeki szerafista kimerítően dokumentált életútjával támasztotta alá; a tűz őselemére egyikük patrónusának sem volt különösebb befolyása.)

2) Kertelés nélkül el kell ismerni, hogy a tűzvarázslók olyan hatékonysággal manipulálják választott őselemüket, ami messze meghaladja a klasszikus mágia lehetőségeit. Hiába szakosodik egy mozaikmágus az őselemi tűz mágiájára, teljesítménye meg sem fogja közelíteni egy ordani beavatottét. A tűzvarázslóknak a tűz fölött gyakorolt uralma egész egyszerűen szétfeszíti a halandó ember mágikus kapacitásának határait. Ezt igen nehéz lenne bármi mással magyarázni, mint közvetlen túlvilági beavatkozással. Vagyis – mivel a szakrális mágia lehetőségét kizártuk – egy szeráfi szövetség működésével.

3) A dorani Nagytanácsnak birtokában van a *Phoenix Triumphata* kyr-toroni nyelvű kivonata, továbbá a VIII. és a XII. fejezet teljes szövege eredetiben. Az utóbbi Amman Rubendark jóvoltából került archívumunkba, az előbbinek fejében pedig ideiglenes együttműködést vállaltunk bizonyos északi sogronita szervezetekkel. A dokumentumok elemzéséhez Diar mágiszter tapasztalt kriptográfusok és metamágusok segítségét vette igénybe. A szakértők valóban kimutatták egy töredékes rejtjelkulcs létét, és még bizonyos információkat is ki tudtak nyerni a szövegből. Ezeknek az információknak azonban semmi közük nincs a hézagosan ismert godoni magas mágiához; inkább vallásos jellegük van, legközelebbi párhuzamaikat egyes ókyr misztériumiratokban találjuk. Diar mágiszter nem

kétkedik benne, hogy a *Phoenix Triumphata* nem más, mint a Sogronnal kötött szeráfi alku teljes szövege, és a rejtjelkulcs valójában az isten Igaz Nevét rejti. A tűzvarázslóknak nincsenek metamágusaik, kellő elméleti háttér nélkül pedig nem is reménykedhetnek a kód feltörésében. Persze az Igaz Név csak a teljes, eredeti, romlatlan szövegből elemezhető ki; ennek megszerzése továbbra is elsőrendű prioritással bíró feladat.

4) Ardae Magnus nem godoni név. (A godoni nyelvet, a Közös Nyelvként is ismert új-pyarroni ősét, természetesen igen jól ismerjük.) A **“Magnus”** jelentése “nagy, hatalmas”, ez a Domvik-egyház szent nyelvéből (*Lingua Domini*) való. Hogyan és mikor került a névbe, természetesen rejtély; de aligha valószínű, hogy a vallás- és egyházellenességéről ismert Godonban a Belső Iskola egyik tekintélyes mágusa egy agresszívan monoteista hit szakrális nyelvén hívatta volna magát. Az **“Ardae”** szóalak fonetikai képtelenség a sem a diftongusokat, sem a magánhangzó-halmozást nem ismerő godoni nyelvben. Ezzel szemben a **“-dae”** utótagot több gyors, hajózhatatlan, zúgókkal szabdalt hegyi folyó nevében megtaláljuk a mai Shadon területén. A grammatikusok zöme azon a véleményen van, hogy értelme ó-shadoni nyelven “veszélyes, veszedelmes” lehetett (mint emlékezhetünk rá, maga a “szerafizmus” kifejezés is az ó-shadoni nyelvből származik). Ardae Magnus tehát valami olyasmit jelenthetett, hogy “Hatalmas és Veszedelmes”, esetleg “Nagy Veszély”. Tegyük még hozzá mindehhez, hogy a shadoni száműzöttek által hátrahagyott források révén Godon bukásának korából a Belső Iskola szinte valamennyi mesterének nevét ismerjük; még véletlenül sem találunk köztük akár csak hasonló hangzásút sem.

Diar mágiszter ezekből az adatokból azt a kissé vakmerő következtetést vonta le, hogy Ardae Magnus Sogron avatárja volt, aki nem patrónusa megbízásából, hanem saját titokzatos céljai érdekében alapította az ordani szerafista szektát, tudatlanságban hagyva őket varázshatalmuk valódi gyökerei felől. Bizonyítékok hiányában ezzel nem tudunk maradéktalanul egyetérteni; az azonban nyilvánvaló, hogy a legendás Ardae Magnus egyáltalán nem az volt, akinek a tűzvarázslók hiszik. A magunk részéről még emberi mivoltát sem véljük bizonyítottnak, különös tekintettel arra, hogy a legújabb kutatások szerint Sogron eredetileg egy hüllőszabású értelmes faj védistene volt.

A SZERÁFI ALKU

A szerafizmus gyökere kétségkívül az a pillanat, amikor a *siyeraf* elhatározza, hogy keres az anyagi síkon egy olyan halandót, akinek valami távlati nyereség reményében rúdul kiszolgáltatja magát. Sarokköve viszont az írásba foglalt szerződés, amelyben a két fél rögzíti megállapodásuk feltételeit – kinek mi jár, ki mit követelhet –, majd esküjükkel és Igaz Nevükkel pecsételik meg az alkut.

Hogy mi a szeráfi alku fogalma, azt fentebb már láttuk. Szövetség egy túlvilági lény meg egy halandó között, amelyben az előbbi kötelezi magát, hogy feltételek nélkül átruházza társára önnön hatalmának bizonyos hányadát; az utóbbi pedig ígéretet tesz, hogy használni fogja ezt a hatalmat. Meglehetősen egyoldalú szerződés, ami különösen azért meglepő, mert a gyengébb fél javára szól; hosszú távon persze az erősebb nyer rajta többet, de ezt nem köti senkinek az orrára.

Ámde a szeráfi alku nemcsak fogalom, hanem kézzelfogható tárgy is: a kölcsönös eskük és fogadalmak írásba fektetett szövege, amely szövetségkötés után a halandónál marad. Olykor elfér egy pergamentekercsen, máskor egy teljes fóliánst betölt; de bármiként is mutasson, azonnal gazdája legféltebb kincsévé válik. Nem, nem eszmei vagy érzelmi értéke miatt. Nagyon is gyakorlatias okokból.

Amikor a *siyeraf* aláírja az alku, a szövegbe beleszövi az Igaz Nevét, s azzal együtt minden hatalmát, az összes olyan aspektust, amellyel képes felruházni pártfogoltját. Nem mintha ezeket olyan könnyű lenne kiszabadítani onnan: sok-sok tapasztalat kelletik hozzá, gyakorlás és felkészülés, a test és a lélek folyamatos edzése. Minél magasabbra jutott ezen az úton a szerafista, annál hatalmasabb aspektusokat ölthet magára. Az alku szövege, a patrónus belekódolt nevével, hiánytalanul tartalmazza az ehhez szükséges invokációkat.

Más szóval: a szeráfi alku a szerafista varázskönyve. És az eredeti szöveg, amit a szerződő *siyeraf* átad a kiválasztott halandónak, maradéktalanul teljes. Minden aspektust – minden “varázslatot” – tartalmaz, amit csak a patrónus nyújtani képes. Korántsem biztos persze, hogy a szerafista ezeket mind rögtön alkalmazni tudja; de akárhogy is legyen, a szöveg átfogja a mágikus hagyomány teljességét.

Hogy aztán mit csinál vele, az ő dolga. Lemásoltathatja részben vagy egészben; továbbadhatja másoknak; ha elég botor hozzá, akár el is égetheti. A *siyeraf* nem állhat bosszút érte: a szerződés megtiltja neki, hogy közvetlenül kárt tegyen patronáltjában. A legérdekesebb, hogy az alku szövegét és a benne rejlő varázserőt bárki felhasználhatja, aki el tudja olvasni és rendelkezik a szükséges szellemi képességekkel. Utána ugyanúgy folyomódhat bűverejű aspektusért a *siyeraf*hoz, mint az alku kötő halandó maga. A patrónus pedig nem kényesledhet: *köteles* engedelmességni neki, megcsapolni a saját varázshatalmát és a felszabaduló energiát ideiglenesen átruházni a kéretlen pártfogoltra.

A szeráfi szövetség létrejötte után a *siyeraf* többé nem szólhat bele a szöveg sorsába. Csak az első követőjét választhatja meg; a többit a vakvéletlen, a konokság vagy az ő-szerafista (más néven a *jogar* – ld. alább) akarata hozza a táborába. És bárkik is legyenek ezek a jövevények, ha lelkiismeretesen áttanulmányozzák az alku szövegét, ugyanúgy igénybe vehetik az aspektusait, mint az elsőnek szerződő halandó. A szövetség betűjével a szövetség hatalmát is megöröklik.

Természetesen ritka eset, hogy az ő-szerafista kiadja a kezéből a teljes szöveget vagy hiánytalan másolatot készítsen róla. Hiszen ezzel lemondana legfőbb előnyéről az utána jövőkkel szemben! Inkább cseppenként adagolja nekik a titkos tudományt, invokációról invokációra. A szerződést kaputonként, oldalanként, bekezdésként is le lehet másolni.

Mert bármilyen romlott és hézagos legyen az alkuszöveg, amíg a patrónus Igaz Nevének akár csak egyetlen kódolt darabkáját tartalmazza, lappang benne mágia. Igaz, már valószínűleg csupán egy rövid invokáció, amelynek segítségével valami alsóbbrendű aspektust lehet felölni. Minél hívebb mása a szöveg az eredeti példánynak, annál hatalmasabb – annál több benne az aspektusokat kisajátító invokáció. A szerafisták nem cenzúrázott varázskönyveket nyomnak tanítványaik kezébe, hanem saját szerződésük gondosan megnyirbált szövegét. Persze ha valaki huszadik-huszonötödiknek álldogál a nemzedékeken átívelő láncolatban, neki már legfeljebb az apraja jut.

Igen, számtalan legenda járja sötét helyeken elrejtett, teljesebb, csonkítatlanabb szövegekről; olykor még az eredeti hiteles másolatáról... vagy magáról az őspéldányról is!

Ha egyszer a szeráfi alku megkötöttet, abbitacélnál erősebben fűzi össze a patrónust pártfogoltjaival. Nem szegi érvényét az ő-szerafista bukása; de még az sem, ha valamennyi testvére utána pusztul. Az alku tetszhalálba dermed a hideg és poros zugokba rejtett szövegekben, az eredetiben, a másolatban, a másolat másolatában, az utolsó nyomorúságos kis papirosszeletben. Mihelyt valaki – akár évszázadokkal, évezredekkel később – lefújja róla a port, s a színehagyottan kuporgó írásjelekre veti pillantását, azonnal lobogva életre kél.

Nem, nem erőszakkal; arról szó sincs. A szeráfi alku – ritka kivételektől eltekintve – nem lopja be magát orvul az emberek szívébe. Ám ha a kései megtaláló elég okos, tapasztalt és elszánt hozzá, hogy megfejtse, megértse a kódot – nos, csak ki kell mondania az invokációt, és az elfeledett patrónus azonnal áll a szolgálatára. Akkor is, ha semmi kedve már.

A *siyeraf* nem bonthatja fel egyoldalúan a szerződést, még abban az esetben sem, ha végleg reménytelen ügynek látszik. A szerafista viszont bármikor megteheti, csak egy rövid szertartást kell elvégeznie, melynek során fennhangon megtagadja védnökét.

De miért tenne ilyet? Hisz látja, tudja: ebben az alkuban minden neki kedvez...

PATRÓNUS ÉS PÁRTFOGOLT

A *siyerafok* viszonya védenekhez meglehetősen ellentmondásos. Az ő elsődleges céljuk az avatárok kinevelése, amihez nem kell sok szerafista, egyetlenegy is elegendő, ha megfelelő hatalommal bír. Nem annyira érdekelték tehát követőik lélekszámának gyarapításában, mint az istenek – sőt! Amikor átruházzák rájuk az aspektusaikat, lényegében a saját hatalmukból adnak át nekik valamicskét: ha túl sok pártfogolt szipolyozza őket, komolyan le is gyengülhetnek. Viszont több szerafista számukra is több lehetőséget jelent az avatár kifejlesztésére. Hogy a két szempont közül mikor melyik kerül előtérbe, az mindig a pillanatnyi helyzettől függ.

a) Ha a patrónusnak van egy-két kiemelkedően tapasztalt pártfogoltja az anyagi síkon, s ő maga az istenné válás küszöbén áll, tüzzel-vassal irtani kezdi gyengébb szerafistáit, és mindent megtesz, hogy hagyományuk feledésbe merüljön. Fölmagasztosulásához ilyenkor már egyetlen avatár elegendő, istenként pedig megalázó volna számára, ha közönséges halandóknak kellene engedelmeskednie.

b) Ha a *siyeraf* messze jár még az apoteózistól, de akadnak nagyhatalmú követői, általában tökéletes érdektelenséget tanúsít hagyománya továbbélése iránt, hagyja az eseményeket a maguk medrében folyni. Ilyenkor viszonylag valószínű az avatár(ok) kifejlődése, a képzett szerafisták gyilkos féltékenysége pedig megakadályozza a tapasztalatlanabbak túlságos elszaporodását.

c) Az igazi istenek számára az a legkedvezőbb szituáció, ha nagyszámú hívővel rendelkeznek, ám ezek egyéni hatalma csekély: folyamatosan biztosítják a szakrális energia áramlását, kihívást azonban nem jelentenek. Ugyanez egy *siyeraf*« szemszögéből nézve valóságos katasztrófa: avatárra semmi esély, ugyanakkor kínosan sokfelé van elkötelezve. Ilyen helyzetben általában kiválaszt néhány ígéretes szerafistát, s igyekezik őket támogatni, a többieket pedig elpusztítani. Első pillantásra egyszerű dolognak tűnik, valójában azonban kegyetlenül nehéz, hiszen a szeráfi alku értelmében a patrónus minden védencének – a legutolsóknak is – engedelmességgel tartozik.

d) A *siyeraf* csak akkor válik érdekeltté hagyománya aktív terjesztésében, ha kevés pártfogoltja van, és azok is jelentéktelenek. Ilyenkor kisebb-nagyobb szervezetek alapítására, tanítványok fogadására, az alkuszövegek másolására buzdítja őket. Sajnos ez szöges ellentétben áll a szerafisták érdekeivel, akik számára minden új beavatott egyben új rivális, tapasztalatlan ugyan, de hát ők maguk sem túl hatalmasok. Érthetően vonakodnak tehát patrónusok javaslataitól; mert ezek csupán javaslatok, nem parancsok, kényszerítő eszközei a *siyeraf*nak nincsenek.

e) A patrónusok mindig tudják, hogy a halandók közül hányat és kiket pártfogolnak, arról azonban fogalmuk sincs, hogy a szeráfi alku szövege hány másolatban létezik, mennyire teljesek ezek a példányok és hol őrzik őket. Ha tehát összes szerafistájuk elpusztul, igen kínos helyzetbe kerülnek. Megtehetik, hogy ölbe tett kézzel várnak, míg valaki felfedezi a lappangó

szövegeket; csak éppen semmi biztosítékuk nincsen, hogy egyáltalán vannak-e ilyenek. A másik lehetőség újabb szeráfi szövetség kötése egy halandóval; ezzel viszont azt kockáztatják, hogy ha a régi alkuszövegek mégis felbukkannának, kétszeresen is kiszolgáltatott helyzetbe kerülnek.

Mint láthatjuk, a szeráfi kötelékben patrónus és pártfogó folyton csak kerülgeti egymást: igyekeznek elmarni a másiktól, amire vágnak, egyúttal megakadályozni őt ugyanebben. Olyasfajta érdekszövetség ez, ahol a két fél érdekei folyton változnak, s gyakran bizony ellentétbe is kerülnek. Isten és papja kapcsolata a szereteten vagy a félelmen alapszik; patrónusé és pártfogoltjáé a kölcsönös bizalmatlanságon. Nem utolsósorban ez is megkülönbözteti a szerafizmust a szakrális mágiától.

A SZERAFIZMUS SZERVEZETI FORMÁI

Annak az okát, hogy a késő hetedkorra a szerafizmus csaknem teljesen kiveszett Ynev emberlakta vidékeiről, természetesen elsősorban a történelmi múltban kell látnunk: az intézményes egyházak, ideológiai különbségekre való tekintet nélkül – az egyetlen Ranagol-hitet leszámítva –, évtízezreken keresztül töretlen elszántsággal üldözték és irtották beavatottjait. Hiba volna azonban alábecsülnünk egy másik tényezőt, amely hosszú távon éppily romboló hatásának bizonyult. Ez pedig: a hagyomány antiszociális jellege.

A szerafisták általában nem kedvelik a társaságot, mert embertársaik zömét alacsonyabbrendűnek tekintik maguknál. Ezenkívül mélységesen egoisták, gőgösek, türelmetlenek, lobbánékonyak és haragtartók: képtelenek beilleszkedni a közösségbe, és legjobban persze egymást gyűlölik, hiszen mind ösztönösen vetélytársnak tekinti a többieket. Ezért jobbára magányos farkasok. Még az egyazon patrónus által pártfogolt beavatottak sem bírnak tartósan együttműködni, s amikor közöttük üti föl fejét a rivalizálás, a bizonyítási kényszer még elsöprőbb erejű. Az ilyen válságjelenségektől egyébiránt a klasszikus értelemben vett vallások sem mentesek, lásd az utóbbi évszázadokban a Domvik-hit példáját, de akár a dartonita szkizmát is említhetnénk. Márpedig amennyiben a valódi istenek sem mindig képesek elsimítani híveik belvillongásait, ugyan mit várhatunk el a *siyerafok*tól, akiknek úgyszólván semmi kényszerítő eszköz nem áll a rendelkezésükre?

A mondottakból egyenesen következik, hogy a szeráfi hagyomány csupán rendkívül ritka esetekben tudott intézményesülni a történelem folyamán, és akkor sem hosszabb időre. Ez természetesen gátolta az ismeretek terjedését és továbbadását, még semleges vagy baráti ideológiai környezetben is.

1) A *szerafokrácia* rendkívül ritka és különleges jelenség. Egyszerre politikai és teológiai fogalom, nem csupán egy kormányzati formát jelent, hanem az apokalipszis egyik válfaját is. Kizárólag akkor jön létre, ha egy hanyatló és öregedő istenség úgy próbálja meg visszaszerezni elvesztett hatalmát, hogy szeráfi alkura lép a tulajdon papjaival (ezeket hívjuk szerafokratáknak), és a lehető legrövidebb idő alatt igyekszik a lehető legtöbb avatárt kinevelni. Ezzel bizonyosan visszanyeri régi hatalmát, olykor még meg is tetézi, sajnos azonban egyszersmind megszegi az Ősi Paktumot. (Amit mostanában pyarroni paktumként szokás emlegetni, pedig Pyarronban legfeljebb megújították; első megkötésekor sem a város nem létezett még, sem az emberiség, sem a Pyarronban szerződő istenségek.) Nomármost, ha a halhatatlanok közül valaki vét a Paktum ellen, akkor a többiek sem érzik magukra nézve kötelezőnek többé, s ennek általában az a következménye, hogy örökös csatározásaik szinterei közé bevonják az anyagi síkot is.

Mondanunk sem kell, a szerafokrácia kialakítására tett kísérletet senki sem veszi jó néven, s a próbálkozó fél ellen a világ minden hatalma összefog. Általában sikerül megakadályozni az avatárok kialakulását; ha mégsem, a helyzet annyiban változik, hogy a többi isten is sorra manifesztálódik (nem feltétlenül szeráfi mágia segítségével), és így háborúznak tovább a paktumszegő ellen. A legbölcsebb teológusok sem tudják, mi történne, ha ő maradna felül; a szerafokrácia általában meg sem valósul, s ha netán mégis, legkésőbb néhány évszázad múlva elbukik. Persze a halandók keservesen megadják az árát az ilyen győzelemnek.

Ha valaki az égiek közül mindenáron meg akarja szegni az Ósi Paktumot, más módszerekkel is próbálkozhat, ám valamennyi közül a szerafokrácia kialakítása a legkevésbé feltűnő és a legbiztosabb. Az emberiség történelmében két olyan esetet is számon tartunk, amikor egy-egy sorvadó istenségnek sikerült szerafokráciát létrehoznia: a Rettenet Asszonyának hatezer évvel ezelőtt, a Kék Hold Urának pedig sajnos napjainkban. A régebbi időszakokra vonatkozólag – írásos források híján – pontos értesülésekkel nem rendelkezünk, a földkéreg és a manaháló szerkezetében észlelhető egyes anomáliák azonban arra vallanak, hogy az emberiség színre lépte előtti évszázadok során számos alkalommal szegték meg a Paktumot olyan ősi istenségek, akiknek mára az emlékezete is feledésbe merült.

A szerafokraták mindig megkapják istenüktől a teljes szeráfi alku szövegét, hogy minél előbb avatárokká fejlődhessenek. Ennek ellenére gyakorlatilag nem tekinthetők a hagyomány beavatottjainak, mivel eredetileg papok voltak, az alkut pedig nem önszántukból, hanem uruk avagy úrnőjük parancsára kötötték. Tudományukat pedig csupán a legritkább esetben adják tovább, mivel a világon szinte mindenki elsőrendű feladatának tekinti az elpusztításukat.

2) **Szerafista birodalmak** csak azokban az átmeneti időszakokban jöhettek létre, amikor nem léteztek szervezett és nagyhatalmú egyházak, melyek üldözhatték volna a hagyományt.

Az első ilyen a démonikus óbirodalom volt, amiről alig tudunk valamit, még az is kétséges, hogy milyen értelmes faj(ok) alkották az uralkodó rétegét. Az őstörténeti feltevések ingoványos talajra vezetnek ugyan, mégis megkockáztathatjuk azt a kijelentést, hogy az óbirodalom egy sajátos történelmi helyzetnek köszönhette létrejöttét. Ez akkor állt elő, amikor a szerafizmus iránt roppantul toleráns Ranagol-hit végérvényesen kipusztította az ősfajok régi, ma már ismeretlen vallásait; az így keletkező hatalmi vákuum szolgált táptalajul a hagyomány megszerveződéséhez. Feltételezhető továbbá, hogy a démonikus óbirodalom a saját belső feszültségeit próbálta meg levezetni a Krán ellen indított háborúval, amely végül pusztulásba döntötte. Hangsúlyozni kell azonban, hogy mindez nem több pusztá elméletnél, elvégre a kor viszonyairól lényegében semmi konkrét ismeretünk nincs.

Második példánk a ryeki démoncsászárság, amelynek mágikus értelemben vett összetartó ereje ugyanúgy a szeráfi hagyomány volt, mint Toronnak ma a boszorkánymesteri mágia. Ezt természetesen csak a ryeki Hatalmasok személyes varázserejének roppant túlsúlya tette lehetővé; a kisebb torzsalkodásokat eltűrték ugyan, ha azonban valamelyik belvillongás már a császárság biztonságát veszélyeztette volna, csírájában eltiporták. Arco Valentias kutatásai bebizonyították, hogy a birodalomban legalább két szerafista akadémia működött hivatalos támogatással, az egyiket Ilho-Mantari, a Biztos Kezü Hölgy patronálta, a másikat bizonyos Kerhruk Dezalbba (közelebbről ismeretlen). Egyedülálló esetek ezek, tudásunk szerint ezt a hírhedt hagyományt soha és sehol nem oktatták másutt intézményesen. Mivel magyarázható vajon ez az egyedi jelenség?

Először is nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy a démoncsászárság a történelem egyik legszörnyűbb katasztrófája, a Pártütés után emelkedett ki a füstölgő romokból. Vallási értelemben véve a csalódottság és a kiábrándultság kora volt ez: a kyr istenek tizenhatezer

éves egyeduralma az őshonos hiteknek még a nyomát is eltörölte, tőlük pedig mind a széles néptömegek, mind a társadalom vezető rétegei keserűen fordultak el. Másodszor a ryeki Hatalmasok egészséges távolságtartással szemlélhették a szerafizmust, mivel sajátos köztes helyzetet foglaltak el: ahhoz túl erősek voltak, hogy a védenc szerepét vállalják a szeráfi alkukban, ahhoz viszont túl gyengék, hogy a patrónusét. Így józan kívülállóként tudták örködni az egyensúly fölött.

Hosszú távon azonban a boszorkánymesteri hagyomány, amely már ekkor szigorú szabályok szerint szerveződő testületekbe tömörítette művelőit, ütőképesebbnek bizonyult az egyénileg erősebb, ám összefogni képtelen szerafistáknál. A Daumyr szigetén csoportosuló Hatalmasok legyőzték és elpusztították ryeki vetélytársaikat, a szeráfi hagyomány támogatottból túrtté, majd csakhamar tiltottá vált. Ennek legfőbb oka egy korábban nem túl számottevő kyr istenség, a Háromfejű Tharr kultuszának lassú, ám kitartó feltörekvése volt. Ez a halhatatlan, viszonylagos jelentéktelensége miatt, nem kompromittálta magát túlzottan a Pártütésben, s konok aknamunkával magához fordította a hitüket veszített néptömegek szívét. Tharr soha senkivel nem kötött szeráfi alkut, a hagyományos utat járva vált alvilági kíndémonból – *guttarból* – Toron legfőbb istenévé. A szerafizmus az ő tanítása szerint a legsötétebb eretnkségek egyike, fölesküdt papjai tűzzel-vassal üldözik.

3) *Szerafista egyházakról* beszélni tulajdonképpen önellentmondás, mégis használjuk olykor a kifejezést olyan esetekben, amikor valamely ma ismert istenségről feltételezhetőnek véljük, hogy részben szeráfi alkuk révén nyerte el státusát. Ez szinte sohasem bizonyítható. Amennyiben ugyanis egy *siyeraf* istenné lép elő, nyilván mindent tőle telhetőt elkövet, hogy elpusztítsa patronáltjait meg a szeráfi alkuk szövegét, s újonnan szerzett hatalmával ez valószínűleg sikerül is neki. Az istenek nem kedvelik a kétoldalú kötelezettséget, a kiszolgáltatottságot; szolgák gyanánt papokra van szükségük, nem szerafistákra. Fölmerülhetnek ugyan bizonyos morális problémák, túlzott akadályt azonban nemigen jelentenek: szeráfi szövetségeket eleve olyan túlvilági hatalmak szoktak kötni, akik önzők és erőszakosak, könnyen túlteszik magukat az ilyesmiken.

A manapság tisztelt ynevi istenek közül háromról vélik úgy, hogy talán szerafisták patronálásával is egyengették útjukat a fölmagasztosulás felé. Sogronról ezt azért tudjuk bizonyosan, mert neki nem sikerült kiirtania a szerafistáit; egyházát azonban klasszikus értelemben vett papok alkotják, a tűzvarázslók ordani rendje legfeljebb szektának nevezhető. Erősen valószínűsíthető a dolog Uwel, a Bosszúállás Atyja esetében; róla fentebb már esett szó, bár ami hajdani patronáltjait illeti, ő tökéletes munkát végzett.

A harmadik név, amit ebben az összefüggésben emlegetni szokás, teljes képtelenség. Az elmélet csupán megalkotójának tudományos tekintélye miatt nem vált mindaddig nevetség tárgyává. Opos dul Tuhlak, aszisz születésű mágiszterünk ugyanis méltán tett szert komoly hírré, amikor nyolcszáz esztendeje sikerült személy szerint azonosítania hármát a daumyri boszorkányurak közül. Érdemei azonban nem kisebbítik azt a súlyos tévedését, amikor Ranagolt a szeráfi alkuval hatalomra jutott istenségek közé sorolta. Az Yneven honos, manapság is tisztelt halhatatlanok közül a Kosfejes Nagyúr kultusza a legősibb; más szóval az összes többi istenről nagyobb alapunk lenne ilyesmit feltételezni. (Természetesen nem zárható ki, hogy valamikor az első- vagy a másodkorban szerafizmus segítségével magasztosult fel; ez a hipotézis azonban értelmezhetetlen, mivel a szóban forgó időszakról sem írásos, sem régészeti forrásaink nincsenek.) Akire Opos dul Tuhlak gondol, az Káosz-Yethvag, a rémálmok és a személytelenség angyala, aki valóban patronál szerafistákat, és minden aspektusában a megtévesztésig hüen hasonul Ranagolhoz.

4) A szerveződés soron következő foka a *szerafista szekta*. Lényegesen gyakoribb képződmény az előzőeknél, bár nem feltétlenül tartósabb. Elnevezése vallásos csoportosulást

sugall, és az esetek zömében tényleg ilyennek álcázzák, pedig többnyire merőben prózai és személyes célokat szolgál. Különösen a kezdő szerafisták hajlamosak szektákba tömörülni, önvédelemből; ahogy aztán lassan tapasztaltabbak lesznek, előbb-utóbb összekülönböznek és széthullanak, illetve megsemmisítik egymást. Három-négy évnél tovább ritkán maradnak együtt.

A gyakorló szerafisták jórészt efféle kérészéletű szektákban nyernek beavatást a hagyományba, itt adják át nekik a szeráfi eskü erősen megnyirbált szövegét. Mestereik és feljebbvalóik általában alig tapasztaltabbak náluk. Ellentétben a hagyományos vallási szektákkal, amelyek jobbra egy-egy karizmatikus vezető személye köré szerveződnek, a szerafista csoportok szinte mindig demokratikus elvek alapján működnek: amint valaki kiemelkedik a közülük, a többiekben nyomban feltámad a féltékenység, és vagy eltávolítják, vagy szétesik az egész közösség.

A szerafista szektáknak három fő típusát különböztethetjük meg: az első leginkább az alvilági bűnszövetkezetekkel, a második a titkos összeesküvő társaságokkal, a harmadik pedig a hagyományos vallási felekezetekkel analóg jelenség.

Az **egységes szekták** valamennyi tagját ugyanaz a patrónus pártfogolja. A legnagyobb és legismertebb ilyen szervezet természetesen az ordani tűzvarázslók rendje, amely mind méret, mind befolyás, mind élettartam tekintetében rácáfolni látszik az előbb mondott általánosságokra. A tűzvarázslókat azonban – bármilyen furcsán hangzik – lényegében véve egy fontos lélektani tényező tartja össze: nem tudják magukról, hogy szerafisták. Ennek a ravasz hazugságnak – amely nyilván magától Ardae Magnustól származik – köszönheti Ordan tekintélyét és hosszú fennállását. Ha a tűzvarázslók rádöbbenének az igazságra, a hirtelen feltámadó gőg szétvetné őket, mint kénes gőzök a beomlott krátert.

Önmaga előtt is titkolt természetét azonban ez a hírhedt rend sem vetkezheti le. Ynev-szerte politikai fanatikusoknak, nehezen kezelhető, indulatos bérvarázslóknak, kegyetlen ellenfélnek és megbízhatatlan szövetségesnek tartják őket. A mi táborunkba kizárólag a toroni sogroniták iránt táplált engesztelhetetlen gyűlöletük sodorta őket, de nagytanácsunk tapasztalatai szerint egynémely Fekete Hadúr egyenesebb és becsületesebb ellenségnek, mint Ordan barátának.

Kránban, ahol a szerafizmus ugyanolyan mágikus hagyománynak számít, mint a többi, az egységes szekták túlnyomó részét a Káosz-angyalok patronálják. Ezek a szerafisták felsőbbrendűnek tartják magukat azoknál a gyülekezeteknél, amelyek hagyományos módon tisztelik patrónusukat. Elvégre ők nem szolgák, hanem szerződő felek, és Ranagol angyalai személyesen lényegítik át őket! Mondanunk sem kell, hogy a lesajnált gyülekezetek a megvetésre gyűlölettel válaszolnak. Hiába követik ugyanazt a természetfölötti hatalmat, a két tábor engesztelhetetlen ellensége egymásnak, s ahol találkoznak, ott bizony vér folyik.

Végül érdemes megemlíteni egy különös shadoni szektát, amely Domvik-hitűnek vallja magát, ám a hivatalos egyház eretneknek tekinti. Sajátos filozófiai elveket hirdetnek, a lelkiismeret és az önkifejezés szabadságát; létszámuk ismeretlen, tán időről időre változik is, valahol öt és tíz között mozog. Állítólag költők, zenészek, piktorok vannak köztük, meg néhány ingyenélő csavargó, aki a munkának a szagát sem állja. Patrónusuknak Domvik egyik mennyei hírnökét vallják, aki az ortodox teológusok véleménye szerint megbukott, a pokolra került és – áruló lévén – rosszabb magánál Ranagolnál. A bohém rendbontók Rebellisnek hívják, és azzal kérkednek, hogy remek cimbora, mert szerelmet, jókedvet és ihletet ad nekik.

A Rebellis-szekta vezetője egy örökifjú tolvaj, aki másfél évtizede bujkál az akasztófa elől, s büszkén hirdeti magáról, hogy legalább félig igazságos: csak a gazdagoktól lop, de esze ágában sincs odaadni a szegényeknek. Az államközösség területén Szürkeléptű néven ismerik; az a híre, hogy meglehetősen gyáva, viszont szeret hátulról ölni; és ha hiába udvarol egy széplánynak – mert bizony férfinak igen rút –, egy idő után ráun a sok kellemedésre, és kímélet nélkül erőszakot tesz rajta. Sűrűn változó társait mindenki csak gúnynevükön szólítja.

Van köztük egy éhenkórász kobzos, Macskajaj, akinek kedvenc szórakozása csúfondáros bökverseket faragni Gerum Olofráról, Dequator Marsesről és Ynev más koszorús költőiről; egy fiatal és szégyentelen kurtizán, bizonyos Holdacska, aki szerint az emlékezetes szeretkezésekhez nem muszáj boszorkánynak lenni; valamint egy városról városra vándorló hamiskártyás, csodadoktor és sarlatán, aki varázslónak szokta kiadni magát, s társai – jellemző módon – Kéz Kezet Mosnak keresztelték el.

A **vegyes szekták** tagjait több különböző túlvilági hatalmasság patronálja, általában rokon természetűek. A pyrroni inkvizíció például 2422-ben Predocban leleplezett egy befolyásos arisztokratákból álló ötfős csoportot, akik titkon jobbágyokat fogdosztattak össze szomszédjaik birtokáról, és rituálisan feláldozták őket. A maradványokat aztán elfogyasztották: hárman csak vért ittak, a két másik viszont szabályszerű kannibálnak bizonyult. Először wiereknek hitték őket, azután kiderült, hogy két fejedelmi rangú hulladémon pártfogolja őket, és illetéknéppen frissítik fel elhasznált varázserejüket.

Érdekes módon a vegyes szekták aránylag időtállóbbak az egységeseknél (nem tekintve ehelyt az ordani tűzvarázslók minden szempontból különleges példáját). Úgy tűnik, egyazon patrónus követői között sokkalta hamarabb és sokkal élesebben nyilvánul meg a rivalizálás, mint amikor a pártfogók többen vannak. Ez persze korántsem jelenti azt, hogy a vegyes szekták évszázadokon – netán évezredekken – keresztül működnének egyfolytában; igencsak ritka, amelyik egy-két nemzedéknél tovább tartana. Másik sajátos vonásuk, hogy taglétszámuk általában kisebb, mint az egységes szektáké: nemigen haladja meg az öt-hat főt, míg amazoknál olykor több tucat szerafistával számolhatunk.

A tapasztalati hagyományt őrző titkos iratok közül azok a legveszedelmesebbek, amelyek több szeráfi alku részleges szövegét is tartalmazzák; ilyen például a bevezetőben említett **Fulmen Candidum**. E mágikus dokumentumok köré értelemszerűen vegyes szekták szerveződnek, melyek igen hamar jelentős hatalomra tesznek szert, és rendkívül nehéz leszámolni velük.

A Ryek bukását követő zűrzavaros időkben például néhány félhumán szerafista kaparintotta meg a **Fulmen Candidum** egyik példányát. Ezek az elfajzottak egy Ediomadból kiszakadt vérvonalból származtak, s az Onpor-medencében olyan hatalmi bázist építettek ki maguknak, mely méreteit és politikai befolyását tekintve a mai Abaszisszal vetekedett – vetélytársak híján azonban csakhamar Észak-Ynev meghatározó politikai hatalmává nőtte ki magát. Nem csupán a déli tenger mellék városkái váltak vazallusává, rövid időre még a darabjaira hulló Ryek és Godora egyes tartományai is meghódoltak neki!

Birodalomnak mindennek dacára nem minősíthető, mert alig három évig létezett, aztán széttűllesztették a rejtélyes Örökzöld Rend belső intrikái és fondorkodásai. Az Örökzöld Rend a káosz kori néphagyomány szerint jólelkű bölcsek és szegénypártoló filantrópok titkos szervezete volt, mely az elnyomottak felszabadításán, a rabszolgaság eltörlésén munkálkodott. Egyes kutatók elf **sereneyáknak** vélik őket, akik az Onpor-hegység erdősegeiből ki-kicsapva vívták gerillaharcukat a szerafistákkal; mások Igere istennő rejtőző papjainak, akik a kyr istenek bűneiért rótták ki magukra ezt a fajta szent vezeklést. A nagytanács archívumában lévő töredékes források szerint azonban az Örökzöldek kizárólag a városias településeken működtek, és “mágiájuk” inkább a mentalizmus egy igen fejlett változatának tűnik. (Egyébként is roppantul valószínűtlen, hogy egy tisztavérű elf vagy kyr bármiféle ember nép szabadságát eléggé értékesnek tartsa hozzá, hogy az életét kockáztassa érte.) Jelenlegi ismereteink szerint az Örökzöldek maguk is aquir korcsok voltak, a szerafisták vérkonai, akik árulásnak fogták föl testvéreik tevékenykedését. A szüntelen titkozatoskodásra elsősorban nem konspirációs okok szorították őket, hanem az, hogy semmiképpen nem tudták magukat embernek álcázni; többségük még a napfényt sem viselte el. Máskülönb feltehetőleg tőlük származik az Utódok néven ismert, mind a mai napig létező és rettegett testvériség.

Említsük meg végül az *összetett szektákat*, amelyeknek legfőbb jellemzője, hogy csak a vezetőik szerafisták, az egyszerű tagok sohasem. Leginkább ezek hasonlítanak a klasszikus (vallási) értelemben vett szektákra: rendszeres kultikus gyakorlatot folytatnak és hangsúlyozzák patrónusuk (vagy patrónusaik) isteni jellegét. Ez általában a laikus tagok elámítását szolgálja, ám olykor az a – más szektáknál szinte példátlan – jelenség is előfordul, hogy a szerafisták őszintén hisznek az általuk hirdetett igékben, s bizonyos értelemben pártfogójuk papságának tekintik magukat.

Ezt a szervezeti formát legjobban talán az elf kalahorák szerafista szektái példázzák. Az elf szerafistáknak körülbelül nyolcvan százaléka mágikusan és mentálisan hasonul patrónusához: varázslatok gyanánt használják az aspektusait, fokozatosan átveszik a gondolkodásmódját. A fennmaradó húsz százaléknál a hasonulás fizikális és emocionális jellegű: ők a pártfogó külső, testi jegyeit öltik magukra, és főként érzelmi-hangulati téren azonosulnak vele. Előbbieket megtartóknak, utóbbiakat küldötteknek nevezzük; a mi értelmezésünk szerint az első típus papi, a második inkább prófétai szerepkört tölt be, idővel azonban mindkettőből válhat avatár. A legtöbb elf szekta négy-öt megtartóból, egyetlen küldöttből és két-három tucat laikus tagból áll.

Az elf szerafisták tulajdonképpen nagyobb veszélyt jelentenek Ynev jelenkori kultúráira, mint az emberfajúak, mivel meg sem kísérelnek alkalmazkodni az emberi társadalomhoz, tudatosan kívül maradnak rajta. Nem álcázzák magukat, nem törődnek a mindennapos viselkedési normákkal, habozás nélkül szembeszállnak mindennel, ami nem felel meg az ő sajátos értékrendjüknek. Éppen ezért általában nem túl hosszú életűek.

Doranban egyes beavatottak hajlamosak feltétel nélküli bámulattal tekinteni az elfekre, mint egy ősi, misztikus és – úgymond – “jóságos” civilizáció kései örököseire. Ez a kritikus-elemző elméhez méltatlan felfogás manapság szerencsére már visszaszorulóban van, az ifjabb növendékek között mégis akadnak olyanok, akik felsőbbrendű istenlényt látnak minden egyes útjukba tévedő félvér csavargóban. Az alább következő két történeti példa – mindkettő a közelmúltból – remélhetőleg okulására szolgál e megtévedt testvéreinknek.

a) Az Abu Baldek Shibarából Sivasa oázisba vezető kalmárutat, a keleti Ibara-régió legfőbb kereskedelmi ütőerét, a 3500-as évektől napjainkig rettegésben tartotta egy emberszabásúnak csak jelentős fenntartásokkal nevezhető szörnyeteg. Ez idő alatt több mint százötven bejegyzett karavánt pusztított el, a túlélők beszámolóí szerint; ehhez nyugodt lélekkel hozzászámíthatunk még kétszer-háromszor ennyi esetet, ahol ilyenek nem voltak. (Adataink dzsad forrásokból származnak; ezért az eredetileg megadott számértékeket, amint az ilyenkor szokásos, eleve egyötödükre csökkentettük.) A félelmetes monstrumról roppant kevés információval rendelkezünk, egészen a kimúlásáig. A manifesztációs háborúban a déli emírségek eleste után észak-északnyugat felé visszavonuló államközösségi katonák ugyanis tanúi voltak, amint a szörnyeteg – nyilván sivatagi lakóodúja védelmében – öngyilkos módon szembeszállt az előrenyomuló amund hadakkal. A különféle, részben ellentmondásos beszámolók elemzéséből Simeor Praegramnis magiszter, az elf szerafizmus elismert kutatója, azt a következtetést vonta le, hogy a szörnyeteg egy kevésbé ismert elf kalahora – Tuysa Lumenel vagy Lamemel – kifejlett avatárja lehetett.

b) Erion, az ún. “godorai hercegek” székhelye, amelyet a lokális argó következetesen “a Kalandozók Városának” titulál, kétségkívül földrészünk egyik legtoleránsabb államalakulata. Falain belül szinte valamennyi bevett ynevi vallás szabadon gyakorolható, bizonyos értelemszerű kivételekkel. (Ranagolnak például azért nincsen temploma Erionban, mivel *Rayvanhur Katekizmus*a szerint a Kosfejes Úrnak csak ott lehet szentélyt emelni, ahonnan az összes többi istenséget elűzték vagy behódoltatták. Ám a gorviki diaszpóra negyedeiben Ranagol papjai egyáltalán nem titkolják hivatásukat, és a városi hatóságoktól mi

sem áll távolabb, minthogy pusztán vallási előítéletek okán zaklassák őket.) Előfordulnak persze kisebb-nagyobb összezördülések, mondjuk a Tharr- és a Dreina-hívők, esetleg a szakadár és az ortodox dartoniták között, komolyabb vallási gyökerű viszályra azonban az utóbbi félezer évben csupán egyetlen alkalommal, P. sz. 3628-ban került sor. Ekkor egy elvakult Mallior-szekta – eszelős elf szerafisták gyülekezete – rendezett valóságos tömegmészárlást a város kellős közepén. Fanatizmusuk még tulajdon helybéli fajtársaikban is olyan mérvű visszatetszést keltett, hogy végül fegyveres erőszakkal számolták fel őket.

Az összetett szekták jelenkori elterjedése természetesen nem korlátozható csupán az elfek kalahora-kultuszaira. Bármilyen furcsa, de a szerafizmus e változatának legfőbb fészke manapság éppen az az ország, ahol a gyakorlatilag államvallásnak számító Tharr-hit több mint két és félezer esztendeje küzd tüzzel-vassal a hagyomány mindennemű megnyilvánulása ellen: Toron.

A Háromfejű egyháza hosszas küzdelem árán törvényen kívülre száműzte a ryeki szerafista örökséget, gyökeresen megsemmisítenie azonban korántsem sikerült. Az évről évre megismételt, nagyszabású könyvégetések dacára még a mi nagytanácsunk titkos archívuma is 231 bizonyíthatóan ryeki eredetű szeráfi alku szövegét őrzi. (Ebből mindössze négy tekinthető teljes verzió, a többi helyenként csonka és hiányos.) Nyilvánvaló, hogy azon a vidéken, ahol eredetileg keletkeztek, még több példányban kell létezniük. Feltételezésünk szerint ezeknek tetemes hányada lappang, illetve alacsonyabb szervezeti szinten álló beavatottak kezén forog. Már Doran alapításának évtizedében felmerült azonban, hogy nem zárhatjuk ki a szerafizmus intézményesebb válfajainak fennmaradását sem. Nagytanácsunk e feltevése sokáig csupán ködös hipotézis maradt.

A P. sz. XXXV. században állította össze Arco Valentias *Lindigassiana* című monumentális, tizenhét kötetes munkáját, amely minden addiginál bővebb és kimerítőbb áttekintést nyújtott a Tharr-hitről. (A téma rendkívül érdekes, mivel a Háromfejű az egyetlen kyr istenség, akinek az egész hetedkor folyamán jelentős tömegek hódoltak és hódolnak.) A mű tizenkettedik, tizenharmadik és tizennegyedik kötete semmi egyebet nem tartalmaz, mint a Toron területén tisztelt hekkák felsorolását; Valentias magiszter minden egyes névhez aprólékos történeti kommentárt mellékel. A Tharr-egyház tanítása szerint a hekkák az anyagi test nyugtától mindörökre megszabadult szellemlények, amelyek különféle misztikus csatornákon közvetítik a Háromfejű akaratát a hívek kiváltságos csoportjai felé. Jelentős részükre illik is ez a meghatározás, bár gyülekezetük meglehetősen tarka képet mutat: találunk közöttük démonokat, *jahorrokat*, őrzőszellemeket, ókyr eredetű aszkétaszenteket, az örök körforgásból erőszakkal kiszakított lelkeket egyaránt.

Arco Valentias legmeglepőbb felfedezése azonban az imposztorok megdöbbentő száma volt. Lajstroma a szó szoros értelmében százával nevez meg olyan túlvilági entitásokat, akiknek soha semmi közük nem volt Tharrhoz, szolgálni pedig végképp nem szolgálták. Még egy kráni ősaquirra is rábukkant a különös seregletben, akiről a mai napig nem tudjuk, hogy voltaképpen mit is keres ott. Ami azonban a mi szempontunkból pillanatnyilag a legfontosabb: a könyvében felsorolt hekkák közül legalább féltucatot bizonyosan, további kilencet pedig feltételesen azonosítani lehet bizonyos régről ismert ryeki *siyerafokkal*. Ezek egészen hajmeresztő vállalkozást hajtottak végre: a kegyetlen üldöztetés elől egyenest a legfőbb perzekútor palástja alá menekültek!

A legjelentősebb ilyen *siyeraf* mindenképpen Ilho-mantari, akit a Csendet Vigyázónak avagy a Biztos Kezű Hölgynek is hívnak. Hajdan Ryekben, mint fentebb már említettük, ő patronálta a két hivatalosan elismert szerafista akadémia egyikét. Jelenleg, hekkának álcázva, számos toroni vadásztestvériség eskü- és védőszelleme, többek között a hírhedett Ikreké. A ryeki *siyerafok* zömével ellentétben egyáltalán nem tűnik démoni természetűnek; Valentias

magiszter szerint – aki töredékes káosz kori forrásokat elemezve jutott e következtetésre – valószínűleg az árnyak síkjának valamely őshonos hatalmassága lehet.

Ezen a ponton a kutatónak óhatatlanul eszébe ötlük az Ikrek titkos mágiája, a félelmetes *quars*, tükörfordításban “árnymű”. Arco Valentias kutatásai előtt az volt az általánosan uralkodó nézet, hogy a rettegett gyilkosokat a Boszorkányerőd urai ruházták föl varázserővel. Alkalmazására meglehetősen kevés tanúnk van, az ő beszámolóik szerint azonban a *quars* lényege az árnyékok és a színek finom művű, szinte észrevehetetlen befolyásolása, amely magasabb fokon nemcsak érzékcsalódások előidézésére teszi képessé a préda után járó vadászt, hanem arra is, hogy bizonyos határok között megváltoztassa saját testének formáját és anyagi állagát. Ezek az értesülések kísértetiesen egybevágnak mindazzal, amit a Csendet Vigyázóról tudunk. Mágia történéseink egyre inkább hajlanak azon álláspont felé, hogy a démoncsászárság bukása után Ilho-mantari, bár hatalmának java részét elvesztette, nem adta föl az apoteózissal kapcsolatos terveit. Három és félezer éves szünet után ismét szerafistákat keresett és talált magának, az Ikrek legfőbb vezetőinek személyében.

A feltételezés egyetlen buktatója az Ikrek hagyományos vasfegyelme és szervezettsége, ami ellentmondani látszik a szerafista szektákban általában tapasztalható anarchiának és folytonos rivalizálásnak. A jelek szerint azonban Ilho-mantari hasonló módszerrel próbálja elejét venni a bomlasztó jelenségeknek, mint Sogron az ordani tűzvarázslók esetében. Az Ikrek kizárólag hekkaként fohászoknak hozzá, a *quarst* pedig valószínűleg a boszorkánymesteri mágia egy sajátos válfajának vélik; még a rend leghírhedtebb mestergyilkosai sem sejtik magukról, hogy ők voltaképpen szerafisták.

A dolog már így önmagában is elég aggasztó lenne, bizonyos körülmények azonban még sötétebbre árnyalják a képet. A Biztos Kezü Hölgy ugyanis nem az egyetlen ryeki eredetű *siyeraf*, aki a hetedkor folyamán Toronban hekkának álcázva toborzott magának pártfogoltakat. Csakhogy a többi patrónus szerafistái – legalábbis akiket sikerült azonosítanunk – távolról sem úztek, illetve úznek olyan széles skálájú és átütő erejű mágiát, mint a *quars*. Ennek az oka egyértelmű: a démoncsászárság széthullása óta eltelt évezredek során az eredeti szeráfi alku szövege megromlott, hiányossá vált, egyes passzusok odavesztek, s a későbbi beavatottak – bármilyen tapasztaltak voltak is máskülönben – már nem férhettek hozzá patrónusuk minden aspektusához.

Ilho-mantari azonban forrásaink tanúsága szerint három és félezer éven át semmiféle életjelt nem adott magáról. Nemhogy pártfogoltjai nem voltak, akik megőrizhették volna írásba fektetett hagyatékát; még az emlékezete is csaknem teljesen feledésbe merült. Az Ikrek árnyékmágiája ma mégis hiánytalanul tükrözi valamennyi aspektusát: a maga nemében legalább olyan hatékony és változatos, mint az ordani tűzmágia.

A kínzó ellentmondást csak úgy oldhatjuk fel, ha feltételezzük, hogy Ilho-mantari valamikor a hetedkor folyamán újólág szeráfi alkut kötött egy halandóval. Ez mindig tetemes kockázattal jár, hiszen potenciálisan megkétszerezi a *siyeraf* eleve sem csekély kiszolgáltatottságát a pártfogoltjaival szemben. Ilyesmire még közülük is csupán a legelszántabbak vagy a legelvakultabbak vállalkoznak.

E mágiatörténeti traktátusnak nem célja, hogy kirándulásokat tegyen a világi historikum területére, ám ezúttal talán mégsem lesz haszontalan dióhéjban összefoglalni azt a keveset, amit az Ikrek eredetéről tudunk. A rendet valamikor a P. sz. XXII. század végén alapította három északról menekült embervadász. Egyikük, bizonyos Orrabi, állítólag értékes iratokat helyezett letétbe Berron várában, amelynek pontos fekvése ma már meghatározhatatlan. További sorsa homályba vész, ám Arco Valentias listáján találunk egy tisztázatlan eredetű hekkát, akit Hurabnak hívnak, mellékneve pedig az Árnyékba Költözött Úr. Ez legalábbis elgondolkodtató.

Bizonyítékaink ugyan nincsenek rá, de kézenfekvő a feltevés, hogy Ilho-mantari a szökevény Orrabival lépett szeráfi szövetségre, és a rejtélyes pergamenek az új alku teljes

szövegét tartalmazták. Orrabi idővel aztán avatárrá vált, vadásztársai őt is hekkaként kezdték tisztelni, s titokban talán a mai napig is ő irányítja a rendet az árnyékok közül. Mindehhez még tegyük hozzá azt a látszólag ide nem illő apróságot, hogy a *quarst* ismerő és használó Ikrek *nem tudják magukról, hogy ők voltaképpen szerafisták*.

Hátborzongató a párhuzam egy másik hasonló esettel, amely ezer évvel korábban történt, messze délen, a Sheral hágójánál. Kisebb eltérések persze vannak: ott a feltételezett avatárt nem Orrabinak hívták, hanem Ardae Magnusnak, a patrónusát nem Ilho-mantarinak, hanem Sogronnak, a frissiben alapított szektát pedig nem az Ikrek, hanem a Tűzvarázslók rendjének.

Az ezer évvel későbbi időpont és a pártfogók státusa közti különbség (elvégre Sogron mégiscsak igazi istenség, Ilho-mantari pedig mindössze egy *siyeraf*, bármennyire nagyhatalmú is) esetleg magyarázatot adhat rá, hogy miért nem tartanak még ott az Ikrek, ahol az ordani tűzvarázslók. A kérdés csupán az, hasznára válna-e Ynevnek, ha valamikor a belátható közeljövőben utolérnék, netán le is hagynák őket.

5) A szerafista szekták után következő szervezeti fokozat a *sámáni beavatásvonal*, amely általában a primitívebb néptörzseknél figyelhető meg. Civilizációs hanyatlás esetén gyakori jelenség, hogy a szerafizmus fejlettebb formái sámáni beavatásvonalakká degenerálódnak.

A szerafista sámán egy viszonylag szűk körű közösség mágikus-spirituális igényeit kielégítő személy. Feladatköre tehát részben kultikus (papi), részben pedig világi (varázsló) jellegű, ám a hangsúly egyértelműen az utóbbin van. A közösség tagjai nem azért fordulnak hozzá, hogy lelki vigaszt nyújtson nekik, felkészítse őket a halálra vagy ősi mítoszokat magyarázzon – hanem azért, hogy erőt öntsön a törzs harcosaiba, rontást bűvöljön ellenségeikre, mágiájával biztosítsa a vadászat sikerét. Tudják róla, hogy kapcsolatban áll a túlvilági hatalmakkal, de nem a szolgájuk vagy az igehirdetőjük.

Egy adott közösségben mindig csak egy sámánt találunk, riválist sohasem tűr maga mellett. Amikor viszont érezni kezdi halála közeledtét, esetleg valami különösen kockázatos vállalkozásra készül, akkor utódot választ a tehetséges és becsvágyó ifjak közül, és beavatja. A beavatás lényegében abból áll, hogy megtanítja őt a szeráfi alku szövegére; ezekben a primitív kultúrákban egyáltalán nem ritka eset, hogy a hagyomány nincs írásba fektetve, hanem szóban öröklődik tovább nemzedékről nemzedékre.

A beavatási láncolat természetesen roppant törékeny, a sámán váratlan halála esetén könnyen megszakadhat. Legalább ekkora kockázatot jelent azonban a túlságosan korai beavatás is: ilyenkor gyakran megtörténik, hogy mester és tanítványa riválist látnak egymásban, és egyikük meggyilkolja a másikat. Ha a mester marad felül, könnyen előfordulhat, hogy hibája miatt túl óvatossá válik, és végzetesen késlekedik a következő utód kiválasztásával; ha a tanítvány, akkor fennáll a veszélye annak, hogy csekélyebb hatalmú sámán válik belőle, mert mestere még nem árulta el neki a teljes szöveget, némely passzus titkát magával vitte a sírba.

Mivel minden nemzedékváltás efféle válsághelyzettel jár, a szerafista sámánok által ismert alkutextusok szinte kivétel nélkül erősen hiányosak. A szövegromlás bizonyos idő múlva óhatatlanul eléri azt a szintet, amikor a pártfogó névelemét tartalmazó utolsó passzus is feledésbe merül. Ekkor a szeráfi alku érvényét veszti, és a szerafista egyenrangú szerződő félből a patrónus alantas szolgájává süllyed. Minden bizonnyal így alakult ki a délvidéki nomád sámánok visszataszító démonimádata, amelyben nem nehéz fölfedezni az ősi szerafizmus elkorcsosult csökevényeit.

A sámán nélkül maradt közösség súlyos helyzetbe kerül: az ilyen primitív, civilizálatlan törzsek természetfölötti pártfogók híján teljesen kiszolgáltatottá válnak. A lassú, de biztos felmorzsolódást csak úgy kerülhetik el, ha csatlakoznak egy sámánnal rendelkező

rokonközösséghez, és vállalják az ezzel együtt járó alárendelt szerepkört. Ez a folyamat idővel népes törzsszövetségek kialakulásához vezethet, amelyekben az egyes népelemek között bonyolult tekintélybéli hierarchia jön létre, annak tükrében, hogy melyikük milyen régen csatlakozott a magközösséghez. E szövetségeket egyes etnográfusok sámánbirodalmaknak hívják, az elnevezés azonban helytelen, mert lehetnek bármilyen gazdagok és erősek, létezésük továbbra is a beavatási láncolat függvénye, amely esetükben a körülmények szerencsés összejátszása folytán igen hosszúra nyúlt, de ugyanolyan ingatag alapokon áll. Ha az ilyen “birodalmak” elvesztik sámánjukat, éppúgy széthullanak, mint az alig pár tucat főt számláló nemzetségek.

Fordított helyzet, hogy tudniillik egy szerafista sámán közösség nélkül marad, szinte sohasem következik be – legfeljebb akkor, ha valami szörnyű csapás sújtja a törzsét, és rajta kívül senki nem marad életben, esetleg csupán maroknyi hírmondó. Ez az állapot sohasem tartós, mert az elárvult sámánokban a többiek mindig vetélytársat sejtnek, ezért kímélet nélkül fölkatatják és elpusztítják őket. Ha nincs teljesen egyedül, maradék társait erőszakkal, jogfosztott páriaként besorolják a saját közösségükbe; azok viszont a halálnál is rosszabbnak tartják ezt a sorsot, s inkább utolsó lehetőségükig harcolnak vezetőjük oldalán.

Ha a rendkívül sérülékeny beavatási láncolattól eltekintünk, a szerafista sámánoknak semmiféle társadalmi szervezetük nincsen. Hihetetlenül féltékenyek egymásra, gyakran ösztökélik öngyilkos viszályokra az általuk irányított közösségeket. Két “sámánbirodalom” háborúja országnyi régiókat boríthat lángba, amint az az *Annalecta Miraculosa* címen ismert, töredékes krónika szerint röviddel Godora bukása után is történt, a Vinisila-síkságon. Forrásunk öldöklő küzdelemről beszél “Ul'guurga isten népe és YabiMalech isten népe” között. Előbbi szinte bizonyosan azonosítható egy északi ősaquirral, aki szokatlanul élénk érdeklődést tanúsít a felvilág dolgai iránt. Neve “Ulúkhar-kk”, “Olug Orgaa” és “Ulugarga” formában P. sz. 1253-tól P. sz. 3544-ig legalább százötvenszer előfordul a toroni császári futárszolgálat elfogott leveleiben; egy igen homályos célzás szerint a Főhierarcha az ő “negyediziglen leválasztott kisarjadzása” volna. Ellenfeléről – aki egyébként alulmaradt a háborúban – csak annyit tudunk, hogy a neve crantai eredetű, bár egyetlen általunk ismert mágusfejedelem sem viselte. A krónika azt írja vele kapcsolatban, hogy seregében “szárnysisakos és sebheterlen” harcosok verekedtek, amiből némely történészek azt a következtetést vonják le, hogy a Szunnyadók egyik hadvezére lehetett. Úgy tűnik, a vereség annyira meggyöngyítette hatalmát, hogy az alsóbbrendű szellemek közé süllyedt, és soha többé nem volt képes szeráfi alkut kötni.

A szeráfi sámánizmus kizárólag a legzűrzavarosabb történeti korokban virágzik, s általában erősen kötődik egy-egy fajhoz vagy etnikumhoz. Legfőbb gócpontja jelenleg Tongoriában van, ahol a kései crantai ivadékok sámáni beavatásvonalakon örökítik tovább az ősi nekroszerafista hagyományt. Alkuszövegek nemcsak a patrónusuk kódolt nevét tartalmazzák, el van rejtve bennük a teljes leszármazásrend, amely a legendás őstől az invocációkat előadó sámánig terjed. Jobbára szóban adják tovább, létezik azonban néhány írásos változat is: Ybon del Laur *Memorabilia Crotonis* című gyűjteménye száznál is többet tartalmaz. Ennek a rendkívül veszélyes fóliánsnak egy példánya egészen a legutóbbi időkig nagytanácsunk birtokában volt, nemrégiben azonban ismeretlen személyek eltulajdonították; a sajnálatos esetet új fegyelmi rendszabályok bevezetése követte a Vigyázók körében. Hogy a könyvnek egészen pontosan mi lett a sorsa, mindmáig nem derült ki; feltételezhető, hogy nem jutott el a megbízó kezéhez, mivel a tolvajlás óta eltelt években sehol sem tapasztaltuk a crantai típusú alkukat kötő szerafisták elszaporodását.

6) A *tanítványi láncolatok* a csalóka látszat ellenére semmivel nem szilárdabbak a sámáni beavatásvonalaknál, szervezeten pedig alacsonyabb szintet képviselnek, mert a mester-tanítvány pároshoz sohasem társul útmutatásukra igényt tartó közösség. A titkos

tanítás átörökítésének ez a módja valamennyi mágikus hagyománynál létezik: lényege, hogy a korosodó mester tehetséges ifjakat gyűjt maga köré, és lépésről lépésre beavatja őket az ősi tanok rejtelmébe. Egy-egy jelentősebb tanító körül idővel valóságos iskolák alakulhatnak ki, melyek alapítójuk iránti tiszteletből a halála után is az ő nevét viselik, akár évszázadokig. Hasonló gyökerei vannak szeretett hazánknak, Dorannak is.

A szerafizmus esetében ennek az általános képletnek némiképp módosult változatával találkozunk. A legtöbb mágikus hagyomány letéteményesei természetesnek veszik, hogy tudásukat továbbadják az utánuk jövőknek; némelykor egyenesen kötelességüknek tartják. A szerafistáknál ez távolról sincs így. Az előbbieken tárgyalt crantai sámánokat például voltaképpen a vezetésük alatt álló közösség nyomása kényszeríti rá, hogy növendékeket vállaljanak. A magányos beavatottak zöme ezzel szemben nem toboroz tanítványokat, mert attól fél, hogy csak vetélytársakat nevelne magának. A szerafizmusban mindig az egyén a fontosabb, sohasem maga a hagyomány.

A mester-tanítvány kapcsolatnak egy meglehetősen perverz formája alakulhat ki, amikor a szerafista valamely nehéznek ígérkező feladatra készül, melyhez segítőtársakra van szüksége. Ilyenkor előfordulhat, hogy maga mellé vesz három-négy ifjút, és beavatja őket a hagyomány legalapvetőbb műhelytitkaiba, ami gyakran nem több egy-két személyre szabott invokációnál. Nagy a valószínűsége, hogy a sikeres akció során a növendékek elpusztulnak; amennyiben mégsem, mesterük utána habozás nélkül végez velük. Ebből a gyakorlatból nyilván csak akkor fejlődhet ki valamifajta torz láncolat, ha a bevetést túlélő ifjú fölébe kerekedik tanítójának. Ennek az esélye természetesen minimális, s az eredmény a legjobb esetben is csupán egy ijesztően alulképzett szerafista lesz, akinek fogalma sincs róla, mi módon gyarapíthatná tovább a tudását.

Nagyon-nagyon ritkán megtörténik, hogy az összegyűjtött növendékeknek eszük ágában sincs együttműködni mesterükkel, s mihelyt úgy érzik, hogy eleget tanultak tőle, összefognak ellene és megölik. Tudunk néhány szerafista szektáról, amelyet ily módon alapítottak, ám egyikük sem emelkedett soha a jelentősebbek közé.

Kevés szerafistában van őszinte igény rá, hogy továbbadják a tudományukat; ha mégis, többnyire önteltségből teszik, hogy hatalmukat fitogtassák tanítványaik előtt, akiktől vak odaadást és talpnyalással határos hízelgést várnak el cserébe. Ezek a mesterek sohasem igazán nagy tudásúak; a legkiválóbb szerafisták becsvágya már sokkal hevesebben lángol annál, semhogy ilyen kicsinyes módszerekkel kielégíthetnék. A dolognak szinte mindig az a vége, hogy valamelyik növendék addig rajongja körül a tanítóját, amíg az összes ismeretet ki nem csalja belőle, amit az hajlandó vele megosztani, aztán merényletet kísérel meg ellene. Ha kudarcot vall, próbálkozása általában eléggé kijózanítja a mestert ahhoz, hogy sürgősen felszámolja csírázó iskoláját; ha sikerrel jár, azonnal kitör a harc közte és tanulóitársai között. Klasszikus tanítványi láncolat semmiképpen nem jön létre, mert a vizsály győztese többnyire okul az esetből, és bármilyen nagyhatalmú szerafista válik belőle később, a maga részéről már nem fogja megismételni a mesterét romlásba döntő hibát.

Végül mindenképpen meg kell említenünk ennek a szervezeti formának egy egészen megdöbbentő változatát, amely más hagyományokban gyakorlatilag példátlan: amikor a tanítvány erőszakkal csikarja ki mesteréből az ismereteket. Mivel a szerafisták érzelmi-társadalmi kötődései idővel elsatnyulnak, ez csaknem mindig fizikai kínzást takar. Akik ezt az utat járják, azok a szó szoros értelmében vadásznak szerafista társaikra, válogatott tortúrákkal kiszedik belőlük, hová rejtették el az alkuszövegüket, majd végeznek velük.

Legismertebb képviselőjük Chiaresco di Vale Vidia volt a P. sz. XXXII. században, egy dúsgazdag déli városállam gorviki származású zsarnoka. A krónikák művelt, jóképű férfinek írják le, szellemes társalgónak, jeles szónoknak és zseniális politikusnak: egyáltalán nem emlékeztetett a szokványos szerafistákra. Élete vége felé harminchat különböző *siyeraf* pártfogását élvezte egyszerre, egészen elképesztő összeállításban. Patronálta őt többek között

Symbelmine a Tizenhármak közül; Arel istennő egyik vadászangyala; Lysianel, a kyr Morgena hatodikori megnyilatkozása; Káosz-Ngau és Káosz-Kakhothbaal; egy alvó őssárkány; a Fellegfaló néven ismert külvilági borzalom; Mobbu óriáskirály; egy absztrakt eszmeszörny valami negatív síkról, amelynek már a pusztasága is metafizikai képtelenség; két kráni ősaquir; a harmónia egyik magasabbrendű szelleme; egy óamund lesath; továbbá különféle démonfejedelmek, elementálok, bálványok, síkurak és közbenjáró szentek.

Kétség sem férhet hozzá, hogy ezeknek túlnyomó többsége kényszerből és akarata ellenére pártfogolta Chiarescót; még az is elképzelhető, hogy kivétel nélkül mindannyian, mert a kényúr gondosan ügyelt rá, hogy mindig csak alacsonyrendű invokációkat használjon, így avatárrá fejlődése gyakorlatilag kizárt volt. Halálának körülményei mindenesetre valószínűsítik ezt a feltevést. Az inkvizíciós szék ellene küldött különítményét ugyanis csapdába csalta, és könnyűszerrel végzett volna velük, ha nem lép közbe váratlanul két titokzatos, fehér leplek férfiú. A semmiből tűntek fel, és két perc múlva már nyomuk is veszett; ezalatt az utolsó szálig kiirtották Chiaresco udvari mágusait és népes testőrségét, kardélre hánytak két farkas harci ebet, majd kiszabadították a kelepcéből a pyarronita ügynököket. Azoknak utána sikerült is elpusztítaniuk a magára maradt zsarnokot, bár végül csak ketten éltek túl a harcot: a különítményt vezető szentatya és a Lar-Dorból fogadott varázsló.

A fehér ruhás idegenek rejtélye előtt sokáig tanácstalanul álltunk, kilétükre csak évszázadok múltán derült fény, amikor Alyr magiszter egy magánbeszélgetés során említést tett róluk Mogorva Chei királynak. Yllinor hadura szerint Jéghasítók voltak, egy kráni Szabad Rendből, amelynek vadászai utoljára Tysson Lar felprédálásakor lépték át a birodalom határát. Információi valószínűleg hitelt érdemlőek, mivel forrásként az Anat-Akhan túlélőit nevezte meg. Úgy tűnik tehát, hogy Chiaresco di Vale Vidia működése nem csupán az inkvizíciós szék bosszantotta.

A különítmény két életben maradt tagja rábukkant a palotában a kényúr titkos irattárára, ahol az évtizedek alatt összerablott szerafista szövegeket őrizte. Ezeknek a sorsát illetően nézeteltérés támadt közöttük, melynek során a szentatya idős szíve, a sok izgalomtól megviselten, felmondta a szolgálatot. A varázsló röviddel ezután úgy döntött, hogy megszakítja hosszúra nyúlt lar-dori tanulmányútját, és visszatér rég látott otthonába, nagytanácsunk színe elé.

Ennek az igen határozott természetű magiszternek köszönhetjük, hogy birtokába jutottunk a kényúr felbecsülhetetlen értékű irathagyatékának, amely a *Chiaroscuro* címet viseli. A harminchat esküszöveg egyike sem teljes, inkább erősen romlottaknak mondhatók, hajdani gazdáik nem tartozhattak a jelentősebb szerafisták közé. Di Vale Vidia módszere a jelek szerint abban állt, hogy kerülte az összetűzéseket a nagyobb hatalmú beavatottakkal, a gyengébbektől kizsárolt szövegeket azonban olyan gátlástalan nihilizmussal használta fel, hogy az még szerafista körökben is ritkaságszámba megy. Egyetlen komolyabb invokációt sem ismert, a csekélyebbekből viszont olyan sokat és sokfélélt, hogy az intenzív varázserő hiányát pótolni tudta fortéllyal és változatossággal. Elgondolása rövid távon látványos sikert hozott, későbbi sorsa azonban arra int, hogy a rablószerafizmusnak ez a különösen agresszív formája távlatilag egyáltalán nem kifizetődő.

7) A szerafizmus legalacsonyabb szerveződési fokát az *autodidakta beavatottak* képviselik. Magányos tudásbúvárok ezek, akik poros könyvtárak mélyén, háborús zsákmányok piacán vagy titkos rejtékhelyeken rég elfeledett szeráfi alkuszövegekre bukkannak, s elég tanultak és intelligensek hozzá, hogy megfejtsék és értelmezni tudják őket. A beavatásnak ez a formája nem ismeretlen más mágikus hagyományokban sem, de többnyire igen-igen ritka, ellentétben a szerafizmussal, ahol meglepően gyakran fordul elő.

Alapok nélkül elsajátítani egy idegen hagyományt roppant nehéz dolog, ám az autodidakták többsége erősen intellektuális beállítottságú, különben eleve nem kutatnának ősi kéziratok után. Találnak olykor szeráfi szövegeket a műgyűjtők, régiségkereskedők, sírrablók és préda után járó zsoldosok is, de nem sokra mennek vele. Egy shadoni obsitos, a cormadinai háború veteránja például másfél évig házalt a tengerparti tartományokban a **Fulmen Candidum** egyik hiteles másolatával, amelyből még a kalligrafikus ábramellékletek sem hiányoztak, és valószínűleg közvetlenül az eredeti példányról készülhetett. Ma hét lakat alatt őrzik az inkvizíciós liga legmélyebb kazamataiban; értéke természetesen felbecsülhetetlen. A leszerelt veterán viszont másfél évig nem bírta eladni, tehetetlenségében olykor már sírva fakadt, és csak azért nem dobta szemétre, mert a szikrafű rabjaként minden szalmaszálla szüksége volt, amiből esetleg pénzt csinálhat. Mikor aztán végül vevőt talált rá, az nem arannyal, hanem halállal fizetett neki.

Az autodidakta módszer nélkülöz mindenféle szociális komplikációt, legfőbb ösztönzője pedig az emberi tudás- és hatalomvágy, így hát kiválóan megfelel a szerafizmus karakterének. Vélhetőleg ez akadályozta meg, hogy a szinte mindenütt üldözött hagyomány végérvényesen kipusztuljon Ynevről. A szektákat, iskolákat, sámán-nemzedékeket, tanítványi láncolatokat ha nem is egykönnyen, de ki lehet nyomozni, s ha egyszer fogást talált rajtuk az ellenfél, az egész szervezet felgöngyölítheti. De ki tarthatja mind számon a kallódó alkuszövegek sorsát, melyeknek száma tíz-, sőt százazrekre rúg? Kinek szúr szemet egy magányos beavatott, aki nem tart kapcsolatot sem mesterekkel, sem társakkal, sem tanítványokkal?

A legtöbb tapasztalati hagyomány művelői aránylag könnyen azonosíthatók. Aki ragállyal sújt és villámmal perzsel, az boszorkánymester; aki sebhelyes és sápkóros, az vérmágus; aki a hangokkal és a fényekkel játszik, az dalnok; aki csókkal csábít és szerelemmel öl, az boszorkány; akinek felemás a szeme és káprázatokkal veszi körül magát az éjszakában, az holdgyermek. Hogy a szerafista miféle mágiát űz, az csak a patrónusától függ: őt nem árulja el a varázsereje. Ugyan kinek jutna eszébe egy kalpag alá venni az Ikrek árnyművészeit az ordani tűzvarázslókkal, a tongorai sámánokat a Szürkeléptűvel és bohémorissza cimboráival, az Elfendel fáit istápoló megtartókat a kráni Káosz-szekták nyáladzva örjögő eszelőseivel?

Bárki lehet szerafista a környezetünkben, akit varázslónak, papnak, tanult magiszternek hiszünk. Csak nagy adag szerencsére és egy régi pergamenre volt szüksége hozzá; némi műveltségre és egészséges becsvágyra.

8) Van a szerafistának egy olyan fajtája, akit egyetlen szerveződési formába sem lehet megnyugtatóan besorolni, mert szétfeszítené a kereteit. Egyéni beavatott ugyan, de nem autodidakta; lehet sámán, állhat szekta élén, fogadhat tanítványokat, akár még akadémiát is alapíthat. Ő a **jogar**.

Képletes kifejezés ez, eredete Ronna-gella ősi falfestményeire vezethető vissza, amelyeken Jedome mennyei szolgálit mindig jogarral a kezükben ábrázolták. Egyetlen **siyeraf** sem lehet meg jogar nélkül; ha nincs neki, már nem is **siyeraf** többé, hanem valami más. Szinte mindannyiuknak egy jogara van, elenyészően kevésnek kettő, talán töredékrészüknek három. Az a **siyeraf**, aki ennél többet próbál összeharcsolni, gyakorlatilag minden hatalmát szétaprózza halandó pártfogoltjai között, s annyira elgyengül, hogy lesüllyed az alsóbbrendű szellemek sorába.

Jogarnak, mint azt figyelmes olvasóim bizonyára sejtik már, azt a halandót nevezzük, akit a **siyeraf** az eredeti szeráfi szövetség megkötésére kiszemelt. Valamennyi pártfogoltja közül ő az egyedüli, aki színről színre, önvalójában látta őt; akinek elárulta az Igaz Nevét; akivel kölcsönösen megpecsételték az alku összövegét.

Természetesen minden *siyeraf* nagy figyelmet fordít jogára megválasztására, olykor hosszú évszázadokig keresik a megfelelő halandót. Az alku megkötése után a frissen született hagyomány hosszabb-rövidebb ideig mindenképpen a jogar irányítása alatt fog állni. Ő dönt az első beavatottak személyéről, az esküszövegek első másolatairól, kezdetben ő határozza meg a szervezeti kereteket. Minél sebesebben és hathatósabban terjeszti a hagyományt, annál hamarabb veszíti el az ellenőrzést további fejlődése fölött, ezért általában nem sieti el a dolgot; mégis valószínűtlen, hogy tudományát örökre megtartaná magának. Túl nagy a kísértés, hogy eldicsekedjen frissen szerzett hatalmával az általa kiválasztott keveseknek. Patrónusa pedig – hacsak nem áll közvetlenül a megistenülés küszöbén, amelyhez már csupán egyetlen avatár hiányzik neki – mindenképpen a hagyomány mértékletes terjesztésére fogja buzdítani.

A jogar, helyzetéből adódóan, birtokában van a szeráfi alku teljes, csonkítatlan szövegének. Elméletileg ez azt jelenti, hogy ismeri és magára öltheti patrónusa valamennyi aspektusát. Ténylegesen persze ehhez nincs meg a kellő gyakorlata és tapasztalata, közvetlenül a szövetség megpecsételése után a jogar csupán lehetőségei terén különbözik bármely más kezdő szerafistától. Később azonban, amikor bővíteni kezdi mágikus repertoárját, nem kell Ynev-szerte hajszolnia a szétszóródott tudást, a kisebb és nagyobb titkok kivétel nélkül mind rendelkezésére állnak. Amennyiben kellőképpen megedzette hozzá a testét, a leghatalmasabb aspektusokat is rögtön magára öltheti. Ha szabad egyfajta analógiával élnem: olyasmi ez, mintha a nagytanács egy kamaszkorú növendékünknek beavatása napjától fogva korlátlan hozzáférhetést biztosítana a Belső Könyvtárhoz, a titkos archívumokhoz és a zárolt szövegekhez.

A jogar természetesen nem fejlődik automatikusan avatárrá, ám ha kellőképpen okos és törekvő, igen jó esélye van rá. Amikor megérett valamely magasabbrendű aspektus elsajátítására, nem kénytelen hosszadalmas kutatásokra, hajmeresztő kalandokra, beavatási próbatételekre fecsérelni az idejét: a szükséges invokációk mind ott vannak az alku szövegében. Márpedig a szerafista annál sebesebb léptekkel halad az avatárrá válás felé, minél gyakrabban használ minél hatalmasabb aspektusokat.

Mindebből értelemszerűen következik, hogy az eskü teljes szövege a jogar féltett kincse, ez biztosítja elsőbbségét patrónusa többi védencével szemben. Minden jogar féltékenyen őrzi a szöveget, a benne rejlő titkokat csak gondosan, apródonként adagolja az általa beavatottaknak. Ha valaki az egészet megszerezné, gyakorlatilag egyenrangúvá válna vele. A ritkánál is ritkább hát az az eset, hogy csonkítatlan másolatot készítsen róla, vagy egyáltalán a beleegyezését adja ilyesmihez. Ezért van az, hogy az Yneven fellelhető szeráfi alkuszövegeknek csupán elenyésző töredéke minősíthető teljes verzióknak.

Érdekes, bár merőben elméleti kérdés, hogy mi történik akkor, ha egyazon halandó több *siyeraf*nak is a jogarává válik. Ez azért nem fordulhat elő soha, mert az összes pártfogolt közül a jogar az egyetlen, akit személyesen a patrónus választ ki; hogy utána kik nyernek beavatást, azt a legjobb esetben is csak áttételesen befolyásolhatja. Így hát a *siyerafok* nagyon alaposan megfontolják, kit szemeljenek ki erre a célra, s eszük ágában sincs olyasvalaki mellett voksolni, aki már elkötelezte magát egy másik túlvilági hatalom mellett.

Mellesleg megjegyezve: a szerződés feltételei első pillantásra meglehetősen egyoldalúnak tűnnek. A *siyeraf* kötelezi magát, hogy a megfelelő invokációkra azonnal és minden körülmények között felruhazza védencét az általa kért aspektusokkal, továbbá szabad kezét ad neki, hogy tetszése szerint bárki mást is részesítsen ugyanebben a kiváltságban, az esküszöveg továbbadásával, az ő beleszólása nélkül. A szerafista viszont csupán annyit vállal, hogy használni fogja a védnökétől kapott képességeket. Persze minél többször cselekszik így, annál nagyobb eséllyel válik avatárrá; egy avatár jelenléte az anyagi síkon pedig nagyságrendekben mérhető hatalomgyarapodást jelent a *siyeraf*nak a túlvilágon.

Korábban már esett róla szó, most azonban az áttekinthetőség kedvéért ismét hangsúlyozzuk, hogy a szeráfi szövetséget a patrónus nem képes egyoldalúan felmondani, a szerafista viszont igen. Ez mindössze egy nem túl bonyolult szertartást igényel, amelynek során megtagadja a *siyeraf* Igaz Nevét. A következmény persze minden hatalmának azonnali elvesztése lesz. Érdekes, hogy e drasztikus lépés elég ritkán kelti föl a patrónus haragját, az esetek többségében közömbösen hagyja őket az elpártolás. Néha – például amikor a védenek túlságosan elszaporodtak, és már terhükre vannak az egyfolytában záporozó invokációikkal – még örülnek is neki.

Mondanunk sem kell, hogy a szerafisták csak a legvégső kényszerhelyzetben hajlandók önként lemondani a varázserejükről. Ilyen például patrónusuk hirtelen megistenülése, amikor a biztos halál elől sokan a Tagadás Szertartásába menekülnek. Az immár isteni rangú pártfogó néha méltányolja áldozatukat, legtöbbször azonban biztosra megy, és lelkifurdalás nélkül elpusztítja őket.

A közönséges szerafisták csak önmagukra nézve bonthatnak alkut: ha azonban egy jogar végzi el a szertartást, az egész szövetséget mindenestül érvényteleníti. Nemcsak ő veszt el tehát a hatalmát, hanem pártfogójának összes többi szerafistája is, aki tudományát az ő esküjére vezeti vissza, beleértve az esetleges avatárokat. Az eredeti alkuszöveg nyomban hamuvá lobbán, és ugyanez történik valamennyi másolatával, bárhol őrizték őket. Ez nem pusztán hipotézis, hanem bizonyított tény. P. sz. 2301-ben Aeddin Solomara magiszter a pestisdémonokról írandó értekezéséhez gyűjtött anyagot, s éppen egy rendkívül töredékes szeráfi esküszöveget tanulmányozott a Belső Könyvtárban – Ryekben állították ki a hírhedt Wawoathogtha fejedelem nevére –, amikor az irat hirtelen minden intő előjel nélkül kigyulladt és pernyévé porlott az ujjai között. Feltevések szerint az ismeretlen jogar patrónusa istenné magasztosulását akarta megakadályozni ezzel a kétségbeesett lépéssel.

Bárki vagy bármi lehetett az illető, alighanem rút véget ért, hisz tetteivel nemcsak volt pártfogója gyilkos haragját idézte a fejére, hanem szerafista társaiét is szerte Yneven. (Wawoathogtha valószínűleg késedelem nélkül új szerződést kötött valakivel, mert Sempyerben már P. sz. 2314-ben lelepleztek egy nagyon is ütőképes ragályszeptát, melyet az ő szerafistái vezettek.)

Mindazonáltal a jogarnak, ha patrónusa ellen akar törni, nem muszáj esküt bontania. Szembeszegülhet vele akkor is, ha nem tagadja meg; sőt, ez esetben a saját hatalmát fogja ellene fordítani! Elvégre a szerződés egyes-egyedül a szeráfi varázserő használatára kötelezi, hogyanokról és miértekről nem rendelkezik. A lényeg az, hogy többé-kevésbé rendszeresen éljen vele, s ezáltal fokról fokra közelebb kerüljön az avatár-állapothoz. Amennyiben ugyanis a *siyeraf*nak avatárja támad az anyagi síkon, az mindenképpen hihetetlenül megerősíti – még akkor is, ha az avatárnak esze ágában sincs engedelmeskedni neki, vagy éppenséggel ellene háborúzik!

Mindeddig a hagyományos jogarokat tárgyaltuk, akik szabad akaratukból kötnek szövetséget a túlvilági hatalmakkal, s legalább nagy vonalakban tisztában vannak vele, mire vállalkoztak. A szeráfi alknak azonban vannak ritka és rendhagyó változatai is, amelyek másféle jogarokat hoznak létre. Az alábbiakban ezekről nyújtunk rövid áttekintést.

a) *Kényszeralkuról* beszélünk, ha a *siyeraf* valamilyen módon belekényszeríti a jogart a szerződésbe. Tipikus példája ennek a szerafokrácia, ahol a hanyatló istenség egyszerűen megparancsolja néhány papjának, hogy lépjenek vele szeráfi szövetségre. Más jogarokat a patrónus zsarolással vagy megfélemlítéssel vesz rá az esküre; Lysianelről pedig okunk van feltételezni, hogy kábítószerekhez és testi mámorhoz folyamodott e célból. (Lysianel, más néven a Hús Angyala, a kyr Morgena istennő egyik elkorcsosult káosz kori megnyilvánulása. A Quironeiában viszonylag nagy számban élnek szerafistái, a nők boszorkánynak vagy kurtizánnak álcázzák magukat, a férfiak hivatásos széptevőnek vagy hímszajhának. Utóbbiak

egyikét nemrégiben leplezték le Rumilantban, egy ferdehajlamúak számára épült bordélyházban. Feltűnően jóképű férfi volt, magas és karcsú, tejfehér bőrrel, ezüstsínű hajjal és smaragdzöld szemekkel. Kerékbetörése előtt azt állította magáról, hogy Beriquelről jött, és egy *elarnak* nevezett nemzetségből származik.)

Kényszeralkukhoz gyenge jellemű és könnyen befolyásolható alanyokat szokás kiszemelni. A *siyeraf*nak az a szándéka ezzel, hogy keményebben markában tartsa a jogart, és az ő személyén keresztül a kibontakozó hagyományt is, némiképp mérsékelve a kiszolgáltatottságát. Az ilyen egyéniségek azonban nemigen alkalmasak szerafistának, és a patrónus csak ideig-óráig tudja irányítani a révén a többieket. Ha csupa hozzá hasonló gerinctelen nyer beavatást, a hagyomány az első komolyabb válsághelyzetben szétmállik, mint a keletlen tészta. Ha a csatlakozók között erősebb személyiségek is vannak, egyikük előbb-utóbb óhatatlanul megszerzi a jogartól a teljes alkuszöveget, és kivonja a hagyományt a *siyeraf* ellenőrzése alól.

Lysianel ynevi működéséről meglehetősen sok adatunk van, a történeti beszámolóktól kezdve a bírósági aktákon át egészen a szeráfi szövegekig. Egyike azon kevés *siyeraf*nak, akik háromszor kötöttek alkut. Mindhárom ízben kényszerrel kísérletezett és rajtavesztett, a megalázott báb-jogarokat meggyilkolták az ifjabb szerafisták. Jelenleg háromféle hagyománya is él északon, amelyek három különböző alkuszövegből eredeztethetők. Szerafistáinak számát Aurora Auwynn magisztrész megközelítőleg ezerre becsüli – ami elképesztően nagy szám –, de mindannyian roppant messze vannak az avatár-állapottól. Sűrűn záporozó invokációik patrónusokat hatodikori önmagának nyomorúságos árnyékává sápasztották, szinte minden hatalmát az ő követelőzéseinek kielégítése emészti fel. Lysianel kiváló példa azokra a *siyeraf*okra, akik nemhogy nyernének a szerafizmussal való kísérletezgetésen, hanem egyenesen belebuknak.

b) *Hamis alkunak* nevezzük, ha a *siyeraf* szövetségkötéskor becsapja a jogart: eltitkolja kilétét, és valamely más túlvilági entitás képében pózol. Az Igaz Nevét persze kénytelen megadni, de pusztán ez alapján elég bajos hitelt érdemlően azonosítani őt. A hamis alkura építő hagyományok általában szektákba vagy sámán-nemzedékekbe szerveződnek, és kerülik a művelt személyek beavatását, nehogy lelepleződjenek. A patrónusokra nézve a legnagyobb veszélyt a jogar jelenti: ha rájön az igazságra, percek alatt semmissé teheti az egész szerződést. Ezért igyekeznek úgy intézni a dolgokat, hogy miután a hagyomány gyökeret eresztett, a jogar lehetőleg ne legyen hosszú életű.

Ezzel a módszerrel általában azok a *siyeraf*ok élnek, akiknek annyira riasztó a híre, hogy önszántából senki épelméjű személy sem kötne velük szövetséget; például a lázórvények vagy az entrópia hadurái. Elég kevés ilyen van, ám ennek okát nem a világegyetem barátságosságában, hanem az emberi romlottság mértékében kell keresnünk. Becslésünk szerint csupán az utóbbi kétszázötven évben tucatjával voltak olyan jogarok, akik önként és lelkesedve léptek nyílt szeráfi alkura hulladémonokkal, fényevőkkel és a negatív síkok legkülönfélébb hatalmasságaival.

Hamis alkuhoz folyamodik az a *siyeraf* is, aki olyan népekre vagy fajokra akarja kiterjeszteni titkon a befolyását, melyek egyébként nem látnák szívesen. Ékes példa erre az a tarka képet nyújtó gyülekezet, amely a toroni hekkák közé vegyülve pártfogolja tudatlanságban tartott követőit. Szóltunk már róla, hányféle túlvilági entitás zsisibong ebben a társaságban; a legmélyebb régiókban alsóbbrendű bálványokat és közönséges élőholtakat találunk, a legmagasabbakban pedig a félelmetes Ilho-mantarit meg a Vakon Látó néven ismert kráni ősaquirt. Arco Valentias magiszter egy ízben cirkuszi állatsereglethez hasonlította őket, ahol bolhától orozslánig mindennel találkozhat az ember.

Mióta a *Lindigassiana* tényszerű bizonyítékokkal szolgált az addig csak feltételezett hamis alkuk létezésére, akadémikus körökben időnként szabályos paranoia uralkodik el e

témával kapcsolatban. Gyanítottak már rejtőző *siyeraf*okat Domvik arcai, az ilanori természetszellemek, a megistenült dzsad próféták és a zeduri gnómok (!) között. A legabszurdabb hipotézissel az ifjú Tukkim Odalric magiszter hozakodott elő nemrégiben: szerinte a dartonita egyházszakadásnak az áll a háttérben, hogy Airun al Maremet félrevezette és jogarává tette egy ismeretlen *siyeraf*, aki az "igazi" Hallgatag Úrnak adta ki magát. Nézeteit előadókörutakon népszerűsítette az Északi Szövetség egyetemlein. Ígéretes tudományos pályafutása végül Sigranomóban szakadt meg, ahol is váratlanul három fekete páncélos férfiú jelent meg az auditoriumban, udvariasan, ám határozottan letessékelték a katedréről, majd mentegetőző mosollyal kibebezték. Nagytanácsunk ugyanakkor üzenetet kapott Airun al Maremtől, melyben az iránt érdeklődött, milyen összegű jutalommal kívánjuk meghálálni, amiért segítséget nyújtott Odalric magiszternek teológiai problémái tisztázásában és személyes találkozót eszközölt ki számára Darton nagyúrral.

c) Még a rendhagyó szeráfi szövetségek között is kivételesnek számít a *véletlen alku*. Ilyenről akkor beszélünk, ha a szerződő felek között úgy jön létre szövetség, hogy azt voltaképpen egyikük sem akarta. Halandó részről ez a meghatározás meglehetősen egyértelmű, a *siyeraf*oknál azonban kissé más a helyzet. Efféle alkukat ugyanis elsősorban a téboly, a káosz és a szerencse hatalmasságai kötnek, s az ő esetükben egyáltalán nem könnyű elválasztani a tudatos szándékot a pusztá véletlentől.

A véletlen alku a gyakorlatban úgy jön létre, hogy a *siyeraf* valamilyen módon – személyesen, álomban, látomásban, ihletett közvetítők révén, megszállottság útján stb. – találkozik a halandóval, és szörnyű verbális zagyvalékba ágyazva közli vele az Igaz Nevét. Ez a zagyvalék persze a szeráfi eskü szövege, amit az illető jobbára elfelejt, de néha nem. Utóbbi esetben jogar válik belőle, noha erre csak jóval később döbben rá, ha megtudja egyáltalán.

A véletlen szövetségen alapuló hagyomány értelemszerűen mindig szóban öröklődik, ráadásul továbbra is teljesen esetlegesen. Előfordulhat, hogy a jogar révületbe esve szónokolni kezd egy falu főterén, és mire magához tér, már szerafistává tette az összes jobb fejű parasztyereket. Ezeket az alkukat már csak azért sem lehet írásban rögzíteni, mert úgy tűnik, hogy az Igaz Név kódolása nem állandó, hanem óráról órára változik, a szerafista testi-lelki állapotának függvényében. A szüntelenül formálódó és átalakuló igék percnyi szünet nélkül ott lármáznak és zibonganak a koponyájában; ha a *siyeraff*al való találkozást valahogy átvészelte ép ésszel, ez bizonyosan meg fogja örjíteni. A véletlen eredetű hagyomány beavatottjai egytől egyig eszelősök.

Azok a *siyeraf*ok, akik ilyen módon kötnek alkukat, általában rövid idő alatt szétaprózzák és pusztulásba döntik magukat. Nem ritka közöttük, akinek húsz-harminc jogara van, és mindannyian a saját hagymázás szeszélyeiknek engedelmeskedve terjesztik a hagyományt. Óvatos becslések szerint ebben a szakaszban a patronáltak lélekszáma öt- és tízezer között mozoghat. Nincs az a *siyeraf*, aki ekkora megterhelést huzamosabb ideig elviselne. Rövidesen foszlányokra szakad, és feloldódik a pártfogoltjai fejében tomboló örületben. További esztendőkre telik, míg a hatalma teljesen elenyészik, és fokozatosan kiürül szerafistái lélekstruktúrájából. Amikor ez bekövetkezik, a csekély számú túlélő lassan magához tér a mágikus bódulatból.

Hogy miért csinálják ezt az érintett *siyeraf*ok, rejtély; valószínűleg ők maguk sem tudnák megmagyarázni. A ránk maradt káoszkori krónikák számtalan heves és megmagyarázhatatlan járványról számolnak be Ynev legkülönfélébb pontjain, amikor a lakosságot hirtelen vitustánc, merevgörcs vagy nyavalyatörés kezdte tizedelni; az esetek Északon Toron, délen Pyarron alapítása után megritkulnak, de néhányat még a P. sz. III. évezred végéről is ismerünk. Elképzelhető, bár nem bizonyított, hogy a futótűzként elharapózó járványok némelyikének háttérben feledésbe merült *siyeraf*ok ténykedése húzódik meg, akik véletlen alkut kötöttek egy újtjukba tévedő halandóval.

Mai rokonaik közül a legismertebb Káosz-Huvarhg, a téboly és a próféciák kráni anyyala, aki jövőbelátó képességekkel ruházta föl beavatottjait. Hagyományáról viszonylag kielégítő ismeretekkel rendelkezünk, mivel szerafistái részint sérthetetlennek minősülnek a birodalomban, részint úticél és -terv nélkül kóvályognak mindenfelé; számos alkalommal előfordult már, hogy átszédelegtek a Fekete Határon, és az államközösség fogságába estek. Az inkvizítorok kezdetben meg-megpróbálkoztak a vallatásukkal – innen valók gyér információink –, aztán már egyenesen a máglyára küldték őket. Yllinornak rövid fennállása alatt még nem volt szerencséje hozzájuk, de ha a jövőben egyikük mégis Chei király felségterületére tévedne, a gyepüöröknek állandó parancsuk van rá, hogy azonnal lőjenek.

d) A *parancsalkuk* létezése egyelőre nem bizonyított, csupán Aran cor Siphtas magiszter feltevése. Voltaképpen fordított kényszeralkuk lennének, ahol nem a *siyeraf* választja ki a jogart, majd erőszakolja rá a szövetséget, hanem éppen ellenkezőleg. Ez az első pillantásra igencsak meghökkenítő ötlet elméletileg gond nélkül megvalósítható lenne, legalábbis bizonyos körülmények fennforgása esetén.

A *siyerafok* nem istenek, bár leghatalmasabbjaik elég közel állnak hozzá. Márpedig, mint azt a pártütés korának eseményei mutatták, a halandók által ismert legerőteljesebb mágia még egyes istenekre is hatással lehet, amennyiben gyengék és hanyatlófélben vannak. Azt a félelmetes varázserőt, amely visszaüzte Orwellát túlvilági börtönébe, halandó mágusok szabadították fel, bár irányt szabni már nem bírtak neki, az meghaladta képességeiket. (Más kérdés, hogy ehhez kyr Hatalmasok kellettnek, akik rég eltűntek azóta Ynev színéről – kivéve azt a néhányat Daumyr szigetén, akikről jobb nem szót ejteni.)

Feltételezhető tehát, hogy korunkban is létezik Yneven olyan halandó mágia, amely képes kényszerítő hatást kifejteni a *siyerafok*ra, még hozzá nem kölcsönös kötelezettségek vállalásával, mint a szerafizmus vagy a szakrális varázserő, hanem merőben egyoldalúan. Az alsóbbrendű típusok esetében ez bizonyos, a középhatalmakéban valószínűsíthető; nem tudunk azonban egyetérteni Siphtas magiszterrel, amikor a lehetséges alanyok körébe azt a nagyságrendet is bevonja, amelyet a Fellegfaló, Ul'guurga és a Biztos Kezű Hölgyp képviselnek. Megítélésünk szerint az effajta entitásokkal alkudozni lehet ugyan, parancsolni nekik viszont képtelenség.

Aran cor Siphtas tovább fűzi a gondolatmenetét, ezen a ponton azonban felmerül egy logikai ellentmondás. Ugyanis még a legalantasabb *siyerafok* is olyan messze magasan állnak a közönséges halandók fölött, hogy erőszakkal való megzabolázásukhoz Ynev egyik legtapasztaltabb mágusára lenne szükség, a hatalmi középrégióban elhelyezkedőknél pedig e művelet több hasonló kvalitásokkal bíró személy együttműködését igényelné, a siker bárminemű biztosítéka nélkül. Ezek a varázslók viszont az égvilágon semmit sem nyernének egy kikényszerített szeráfi szövetséggel: az ő hatalmukhoz képest eltörpülnek egy újdonsült jogar képességei. Parancsalkut kötni tehát lehetséges, csak éppen nem érdemes.

Siphtas magiszter érvelésének e gyenge pontját ködös és minden alátámasztás híján való utalásokkal próbálja áthidalni: célozgat a szerafizmusban rejlő kiaknázatlan lehetőségekre, a démonikus óbirodalom legsötétebb titkaira, az Airun al Marem által nagytanácsunknak adományozott kráni értekezés egyes homályos passzusaira. Mintha azt akarná sugalmazni, hogy parancsalku esetén a szerződő felek helyzete több szempontból is felcserélődik. Hogy az ilyen szövetségből kifejlődő avatár maga a *siyeraf* lesz, aki testi valójában az anyagi síkra kényszerül. Hogy helyét a túlvilágon, minden hatalmával együtt, a jogar veszi át, levetkező a halandóságát, immáron karnyújtásnyira az isteni létől.

Tetszetős hipotézis, de nélkülözi a konkrét bizonyítékokat, melyek nélkül komoly tudományos mű el sem képzelhető. Erre többen is figyelmeztették Aran cor Siphtast, ő azonban valóságos megszállottjává vált az elméletének, éjjel-nappal részletesebb

kidolgozásán fáradozott. Valami kísérletre készült, amely a hiányzó bizonyítékot szolgáltatná, még hozzá cáfolhatatlanul.

A kimerítő munka annyira nagy terhet rótt korosodó szervezetére, hogy a nagytanácsból többen aggódni kezdtek érte. Elhatározták, hogy figyeltetni fogják a kísérleteit, természetesen titokban, nehogy esetleg zaklatásnak vegye. Ahogy mind jobban előrehaladt a kutatásaiban, úgy nőtt az ő riadalmuk is. Végül Alyr magiszter nem állhatta tovább az áldatlan helyzetet, s a nagytanács soron következő ülésén, zárt ajtók mögött, gondterhelt beszédet tartott Aran cor Siphtas hanyatló egészsége ügyében.

Aggodalma sajnos nem volt alaptalan. Másnap este az agg magiszter, aki tévedései dacára múlhatatlan érdemeket szerzett a szerafizmus elméleti vizsgálata terén, szélütésben elhunyt szeretett laboratóriumának békés csendjében.

SERAPHISMA SOPHISTICA

Az ynevi szerafisták létszámát a hiteles adatok hiánya miatt igen nehéz megbecsülni, szervezeti megoszlásukról azonban a meglévő információk alapján is hozzávetőleges képet alkothatunk. Az alább következő kimutatás nagyjából a jelenlegi viszonyokat tükrözi, a lehető legkevésbé torzító tűréshatárok között. Összeállításánál eredetileg csak az embernépeket szándékoztunk figyelembe venni, beleértve a kevert vérű rasszokat (toroniak, dzsadok, “újelfek”) és a kráni humán lakosságot is. (Ez utóbbit Airun al Marem felbecsülhetetlen értékű adománya, a Rah Gul-i kézirat tette lehetővé.)

Tervünkön azért változtattunk, mert időközben két kutatási területen is öröndetes adatbővülés következett be. Az egyiket egy máskülönbén kevésbé szerencsés eseménysornak, az ún. második manifesztációs háborúnak köszönhetjük. Az ibarai harcokból hazatérő katonák, megfelelő mentális ápolás után, igen értékes információkat szolgáltatottak részint az amundok, részint az ún. homoki elfek szerafizmusával kapcsolatban. Utóbbiakat szerencsésen kiegészítette a Riegoyból érkező anyag: annak a Leirren vagy Magon L'llevar nevű elfnek a betegágyán tollba mondott visszaemlékezése, aki igen határozottan szeráfi avatárnak állította magát. Ezek a nem is remélt források tették számunkra lehetővé, hogy munka közben kiszélesítsük áttekintésünk fókuszát, amelyben immár az amundok és az elfek is helyet kaptak.

A többi értelmes ynevi faj a rájuk vonatkozó információk szűkössége miatt maradt ki az összeállításból. Fájó hiány ez, ám talán némiképp orvosolható, ha bevezetés gyanánt néhány rövid mondatban összefoglaljuk, milyen ismereteink vannak az ő szeráfi hagyományairól.

A **törpék** esetleges szerafizmusa továbbra is nyitott kérdés. Lehetséges, hogy élnek közöttük ilyen hagyományok, de az is, hogy nem. A fajtájukra jellemző konok zárkózottságon és csökevényes intellektuális képességeiken minden tapintatos érdeklődésünk zátonyra futott, pedig több csatornán is próbálkoztunk. Nem sokat lendített a helyzetünkön, hogy Tarin és Doran között kissé hűvössé vált a viszony, mióta Kargúm mester – a **Pseudomonarchia Reptiliarum** egyetlen életben maradt fordítója – elhagyott minket és visszatért szülőhazájába. Semmiképpen nem akarjuk kisebbiteni a jeles grammatikus tudományos érdemeit, de úgy tűnik, hogy hazatelepedése óta egyfolytában rágalmazza a Doranban folyó mágiaelméleti kutatásokat.

Az **orkok** sajátos bálványimádata mutat ugyan rokon vonásokat a szerafizmussal, alapvetően azonban szakrális jellegű. Törzsi bálványaik ugyan halandó állapotból jutottak el egyfajta korlátozott apoteózisig, ezt azonban nem szeráfi alkuk segítségével érték el, hanem a

hagyományos úton, hívek toborzásával. Elgondolkodtató ugyan, hogy sámánjaik ugyanúgy csak az általuk tisztelt bálvány vér szerinti leszármazottai körül kerülhetnek ki, mint a crantaiaknál, a párhuzam azonban hamis. Az orkoknál a vérrokonság szakrális szükséglet, mint az embernépek papjainál a szent szimbólum; a crantaiaknál ezzel szemben szeráfi természetű kapocs patrónus és pártfogoltja között, mint az elf küldöttek nyomoréksága vagy a Káosz-Huvarhg követőinek agyában háborgó téboly. Az orkoknak, egyes megtévesztő hasonlatosságok dacára, egyáltalán nincsenek szeráfi hagyományaik.

Az *aquirokról* biztosan tudjuk, hogy foglalkoznak szerafizmussal, mind Kránban, mind Ediomadban. Kétségkívül jóval régebben ismerik és gyakorolják az embernépeknél, amit az is mutat, hogy rejtőző nagyjaik közül számosan patrónusi szerepben lépnek föl az emberekkel szemben. Kihagyásuk tehát mindenképpen az ynevi szerafizmusról alkotott összkép súlyos torzulásához vezet. Mégsem volt más választásunk, mivel az aquirok statisztikailag értelmezhetetlen minőséget képviselnek: nem ismerjük lélekszámukat, faji megoszlásukat, lakhelyükön belüli területi csoportosulásukat, átlagéletkorukat és szaporodási rátájukat. E téren feltétlenül alaposabb kutatásokra van szükség, mert bizonyos, hogy az aquirok a tapasztalati mágiának (és ezen belül a szerafizmusnak) számos olyan válfaját és szerveződési formáját ismerik, ami Kránon és Ediomadon kívül rég kipusztult már, vagy soha nem is létezett.

A *gnómok* a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsítják semmi olyasmi iránt, amely akár csak távolról is emlékeztet a szakrális tanokra, ideértve a szerafizmust is. Meggyőződésünk szerint tökéletes ateisták, mintha Gerum Olofra róluk írta volna hírhedt *Istentelen énekeit*. Hasonló közömbösséggel szemlélik mind a magasabb, mind a tapasztalati mágiát; intelligenciájuk és élénk szellemük vitán felül áll, mégsem ismer egyetlen olyat sem közülük a történelem, aki vette volna a fáradságot, hogy kitanulja valamelyik hagyományt. A mágiaelméleti kutatások szempontjából ez a faj zsákutca.

A *dzsennekkal* kapcsolatban ismételtelen csupán feltételezésekbe bocsátkozhatunk. Ha voltak is valaha szeráfi hagyományaik, mára kivesztek: máskülönben érthetetlen volna, miért nem vetik be őket a manifesztációs háborúban Amhe-Ramun szerafokráciája ellen. Kevert vérű leszármazottaiknak semmiképpen nem adtak tovább ilyesmit, mert a gyér számú dzsad szerafisták kivétel nélkül mind idegen forrásból merítik tudományukat. A kérdés egyébként is akadémikus, mert a tisztavérű dzsenn lakosság lélekszáma Yneven elenyésző. A statisztikai mutatókat még az a valószínűtlen eset sem befolyásolná, ha akadna köztük néhány szerafista.

A *khálok* alacsony szellemi színvonala nem csupán bármiféle szerafizmus gyakorlását zárja ki, hanem a legprimitívebb szubmágikus kuruzslást is.

Alább következő tanulmányunk igyekszik megfelelő történeti távlatokba helyezni Ynev szeráfi hagyományát, egyúttal kísérletet tesz konkrét számadatokkal való ábrázolására. Tudomásunk szerint ez az első ilyen céllal íródott munka, nyilván nem mentes hát az úttörő jellegű művek megszokott hibáitól. A tanult olvasótól előre is elnézést kérünk ezért.

Sokéves kutatásunk eredményeit megpróbáltuk tömören és jól érthetően összefoglalni. Nem tértünk ki például a bonyolult statisztikai számítások apróbb részleteire, hiszen a végeredmény szempontjából ezek közömbösek. Nagy körvonalakban azonban mindenhol vázoltuk az általunk követett módszereket, hogy a szakértőknek módjukban álljon elbírálni, adott helyzetben helyesen jártunk-e el avagy sem.

Értekezésünk elején említettük már, hogy a Belső Könyvtárunkban őrzött anyagból mintegy ezerkétszáz szeráfi szövetség létezése mutatható ki. Ezeknek több mint hatvan százaléka – 742 darab – hetedkori eredetű. Óvatosságra int minket, hogy az adatok jelentősen megsűrűsödnek a P. sz. XXIV-XXV. században, a pyarroni államközösség területén. Ez az az időszak, amelyről a véletlen szeszélye folytán különösen alapos dokumentáció áll a rendelkezésünkre: az inkvizíciós szék *Regestrum Canonicum*ának hozzánk került iratszekciója. Természetesen még ez sem tükrözheti a szerafizmus teljes körű elterjedését, hiszen az inkvizíció aligha leplezett le a kérdéses százötven év során minden egyes szerafistát a jelzett területen. Ha feltételezünk egy hatékonysági együtthatót az inkvizícióra, egy másikat a saját elemzőmunkánkra, továbbá arányba állítjuk a *Regestrum* által átfogott időszakot a Hetedkor hosszával, bonyolult számítások után 233-at kapunk eredményül. Amennyiben ezzel beszorozzuk hitelesen dokumentált eseteink számát, jó közelítéssel meghatározhatjuk, hogy összességében hány szeráfi alku keletkezhetett a hetedkorban: 172.886.

A hatodkorból 358 szövetségről vannak ismereteink, ez nagyjából az összes általunk tanulmányozott példa harminc százaléka. Itt már nem rendelkezünk a *Regestrum Canonicum*hoz hasonló kontrolltényezővel. Nincs más kiindulópontunk, csak a tulajdon elemzőmunkánk hatékonysági együtthatója, amit azonban a káoszkorra vonatkozólag lényegesen alacsonyabbnak kell tekintenünk, részint az időbeli távolság, részint a források szegényessége miatt. A megfelelő számítások elvégzése után a hatodkorban kötött szeráfi szerződések valószínű számát 239.860-ra becsülhetjük, az előzőnél valamivel tágabb hibahatárral.

A meglehetősen hosszú észak-yevei ötödkorból mindössze 42 esetről bírunk tudomással, ami a teljes állománynak alig három és fél százalékát teszi ki, pedig ez az időszak sokkal alaposabban dokumentálva van, mint a zűrzavaros káoszkor. Tizennégyezer éve magába foglalja Kyria fölemelkedését, virágzását és bukását; 42 példánkból 23 az utolsó szakaszból való. Az adatszegénység legfőbb okát tehát ezúttal nem a források hiányában vagy szűkszavúságában kell keresnünk, hanem abban, hogy a kyr uralom alatt a szerafizmus valóban háttérbe szorult, a régebbi hagyományok kipusztultak vagy lappangtak, újabb alkuk kötésére pedig roppant kevés alkalom nyílt. Ezért, a nagyobb időmetszet dacára, nyugodtan feltételezhetünk a hatodkorinál magasabb hatékonysági együtthatót. A kyr császárok trónusának árnyékában Észak-Yneven mindössze 17.262 új szeráfi szövetség keletkezett.

Az ötödkorban már kénytelenek vagyunk külön-külön vizsgálni a Sheralon innen és túl eső régiókat, mivel ekkortájt még gyakorlatilag alig létezett közöttük összeköttetés, fejlődésük teljesen más utakon haladt, és ha egyazon számítási elvet alkalmaznánk mindkettőre, az csúnyán eltorzítaná az eredményeket. Az ötödkori Délvidéken 63 szeráfi alku megkötését tudjuk valószínűsíteni, ehhez azonban minden eddiginél alacsonyabb és bizonytalanabb hatékonysági együtthatót kell társítanunk, mert a rendelkezésünkre álló források ijesztően gyérek. A tényleges értéket rendkívül durva számítások alapján 174.766-ra tehetjük; Észak és Dél között tehát ekkoriban nagyságrendi eltérések voltak. (A későbbi, káoszkori Dél-Ynevhez képest nyilván azért tapasztalható némi elmaradás, mert az ötödkorban délen még sokkal kevesebb ember élt, a lakosság túlnyomó többségét különféle ősfajok adták.)

Tovább haladni visszafelé az időben értelmetlen volna. A kyr hódítást megelőző időkből összesen 39 szeráfi szövetség megkötésére van többé-kevésbé szilárd bizonyítékunk; túlnyomó részüket még korszaknyi pontossággal sem tudjuk datálni, a jogarok teljességgel meghatározhatatlanok, gyakran még a patrónusok mibenléte is ködös. Ha az yevei szerafizmus egészét tárgyaló áttekintést kívánnánk készíteni, ezen a ponton áthatolhatatlan akadályba ütköznénk, amely értelmezhetetlenné torzítja a legkörmönfontabb statisztikai számításokat is.

Szerencsénkre azonban a kalkulációink alanyul szolgáló fajok közül az emberek nem sokkal forrásaink elapadása előtt, valamikor a negyedkorban léptek Ynev színpadára: az eddigi tendenciákból kiindulva mintegy százezerre becsülhetjük azoknak a szeráfi szövetségeknek a számát, amelyeket történelmük homályba vesző hajnalán kötöttek. Ezek nagyobb részt Kránban és a démonikus óbirodalomban, kisebb részt északon, az archaikus Crantában jöhettek létre.

Az amundok múltja jóval régebbre nyúlik vissza, ők a harmadkorban érkeztek világunkra. Leirren-L'llavar emlékiratai viszonylag részletes képet adnak a hármak háborújáról és az első manifesztációról. Ennek alapján úgy tűnik, az amundok csupán végszükség esetén nyúltak a szerafizmus eszközeihez, akkor viszont a legdurvább módokon. Valószínűleg nem követünk el tehát nagyobb hibát, ha a rendkívül tág időintervallumhoz képest csekély számú szeráfi alku tételezünk fel részükről: kereken negyvenezret.

Szintén a riegyoi tekercekből kiindulva végezhetünk kalkulációkat legősibb tárgyalt népünkre, az elfekre vonatkozólag. Az ő eszmélésüket a másodkor legelejére tehetjük. Leirren-L'llavar részletesen beszámol róla, milyen időközönként támadtak köztük avatárok, mennyire voltak gyakoriak a megtartók és küldöttek, mikor virágzottak és hanyatlottak le az egyes szekták. Számadatokat ugyan egyáltalán nem közöl, a fenti információkból azonban értékes statisztikai következtetéseket lehet levonni. Számunkra pillanatnyilag az a legfontosabb, hogy az elfek patrónusai kevesen vannak, ám befolyásukat hosszú időn át megőrzik. Hihetetlenül ősi múltjuk dacára botorság lenne négyezernél több szövetségkötést tulajdonítanunk nekik.

Mindez persze egyáltalán nem azt jelenti, hogy az első három világkorszakban mindössze 144.000 szeráfi alku keletkezett! A tényleges számérték ennél feltehetőleg nagyságrendekkel nagyobb volt; csakhogy a jogarok különféle ismeretlen ősfajokból kerültek ki, melyek azóta kihaltak, feledésbe merültek vagy – legjobb esetben – betagolódtak az aquirok közé. Az ő részarányuk kiszámítása teljességgel reménytelen vállalkozás lenne, hiszen még azt sem tudjuk róluk, kik voltak és mikor éltek. Vizsgálódásunk azonban rájuk amúgysem terjed ki, ezért nem is szükséges több szót fecsérelnünk a témára.

Az eddig kapott eredményeket összegezve tehát megállapíthatjuk, hogy az elfek, az amundok és az emberek szerafistái fajtájuk ynevi megjelenésétől a jelenkorig megközelítőleg 748.774, azaz – hogy az egyszerűség kedvéért kerek értékkel számoljunk tovább – háromnegyed millió szeráfi szövetséget kötöttek. A hibahatár plusz-mínusz tizenöt százalék, ami nem kevés; ám ebből teljes hét százalék az ötödkori Délvidékkel kapcsolatos adathiánynak tudható be, anélkül kalkulációnk jóval szilárdabb alapokon nyugodna.

Az alábbiakban közreadott kimutatásunk szerveződési keretek szerint bontja le az ynevi szerafizmus jelenkorban feltételezhető beavatottjait. Mivel az ismert szeráfi alkuk mennyiségéből kiinduló módszer csak történelmi távlatú statisztikák összeállítására alkalmas, adott intervallumra vonatkozóakra nem, ezúttal elsősorban százalékos arányértékekkel dolgozunk. Számszerű adatokat legfeljebb elvéve szerepeltetünk, akkor is merőben tájékoztató jelleggel. Ismereteink pillanatnyi szintjén a csalással lett volna határos, ha ennél többel próbálkozunk.

Amikor fentebb részletesen tárgyaltuk a szeráfi hagyomány szervezeti formáit, nyolc szintet különböztettük meg; alább az olvasó csupán hatot fog találni. A *szeráfi birodalmak* igen ritka tüneménynek számítanak a történelemben: az utolsó a ryeki démoncsászárság volt, bukása óta nem jöttek létre újabbak. A *szeráfi egyházak* pusztán elméleti kategóriát alkotnak, a gyakorlatban tagjaik között egyetlenegy valódi szerafista sincs. E két változat statisztikai értéke tehát napjainkban nulla százalék.

1) Amennyiben szervezettségi fokozatok alapján próbáljuk meg csoportosítani az ynevi szerafistákat, azonnal szembetűnik, hogy legkevesebben a *szerafokraták* vannak közülük. Ez egyáltalán nem meglepő, hiszen megjelenésük mindig világméretű katasztrófáknak az előjele. Évszázadok, évezredek teltek el anélkül, hogy szerafokraták működtek volna a kontinensen. Statisztikai értelemben véve tehát mindenkori számarányuk nulla százalék. Sajnos, ez a nulla százalék jelenleg húsz-harminc amund szerafokratát jelent a Taba el-Ibarában, akiket mind a Kék Hold Ura patronál.

Amhe-Ramun már évezredek óta halódott, nevét senki sem ismerte a legtudósabb vallástörténészeken kívül, akik a leggyöngébb, lassan nemlétebe sápadó istenek között tartották számon. Hatalmának hihetetlen mérvű gyarodása, amelynek a manifesztációs háborúban ékes tanújelét adta, arra vall, hogy rejtőző szerafokratái közül legalább ketten-hárman már kifejlett avatárrá váltak. Egyikükről már konkrét bizonyítékokkal is rendelkezünk, mivel részt vett al Abadana ostromában, dühöngésének számtalan túlélő szemtanúja volt.

Amhe-Ramun avatárjait hagyományosan *amhe-démonnak* hívjuk, bár az elnevezés pontatlan, hiszen semmi közük nincs az igazi démonokhoz. Más avatárokkal ellentétben fanatikus hűség köti őket patrónusukhoz, hiszen szerafokrata papokból (papnökből) alakultak ki. Egyelőre még viszonylag kevesen vannak, de ahogy a manifesztációs háború zajlik, a többi szerafokrata metamorfózisa is sorra beteljesül. Amikor az átalakulás mindannyiuknál befejeződik, tüstént kezdetét veszi egyfajta összeolvadási folyamat, melynek végeredménye magának a Kék Hold Urának manifesztálódása lesz. Pontos számuk egyelőre találgatás tárgyát képezi; a szerafokrácia legutóbbi dokumentált esetében, mintegy hatezer esztendővel ezelőtt, Orwellának tizenkilenc avatárja volt. Amhe-Ramunnak ennél – a hatalmi különbségek miatt – valamivel többre van szüksége.

2) Az arányértékeket növekvő sorrendbe állítva a szerafokraták után a *jogarok* következnek. Elméletileg roppant egyszerű volna meghatározni a létszámukat, hiszen pontosan ugyanannyi jogar van, ahány érvényben lévő szeráfi alku. Vagyis – mint előző tanulmányunkban megbecsültük – közelítőleg háromnegyed millió. Ez persze irdatlanul nagy szám: manapság valószínűleg egyszerű szerafista sincs ennyi Yneven, nemhogy jogar. Ha reális eredményt akarunk kapni, további finomításokat kell elvégeznünk.

Először is: a szeráfi szövetség létezése csupán azt jelenti, hogy valaha *volt* valaki, aki megkötötte. Miután a patrónus és választott pártfogoltja megpecsételte a szerződés szövegét, további működésének szempontjából már teljesen mindegy, hogy a jogar él-e, hal-e. Nomármost, a szeráfi alkuk 98 százaléka a régi időkben keletkezett, messze túl az emberélet lehetséges határain; és a szerafisták között igen nagy a halálozási arány, részben a szakadatlan egyházi üldöztetés, részben a véres belviszályok miatt. Talán minden huszadik számíthat rá közülük, hogy megéri a normális átlagéletkort: minél hatalmasabbak, annál kockázatosabb a helyzetük, hiszen annál több ellenséget vonzanak.

Újabb gondolatmenetünk értelmében a valaha alkut kötött jogaroknak napjainkban megközelítőleg 1 ezreléke lehet életben, azaz 750 fő. Ezt az értéket azonban ismételtelen módosítanunk kell, felfelé és lefelé egyaránt.

Felfelé azért, mert az imént az átlagos emberi életkort vettük alapul. Nem számoltunk sem az amund, sem az elf jogarokkal – ami viszonylag jelentéktelen tétel, mert ők hosszabb ideig élnek ugyan, viszont messze-messze kevesebben vannak. Nem vettük azonban figyelembe az avatárrá fejlődött jogarokat sem – mint láttuk, erre nekik aránylag jó az esélyük –, akik átalakulásukkal megszabadulnak a természetes halál terhétől, utána már csak erőszakkal lehet elpusztítani őket.

Lefelé történő korrekcióra azért van szükség, mert a jogarok még a többi szerafistánál is veszélyesebb életet élnek. Az őrizetükre bízott kincs – a szeráfi szerződés teljes szövege – ármányra és ölésre csábító jutalom a hagyomány minden beavatottja számára, s jónéhány

kívülállót is kísértésbe ejt. Ráadásul kiváltságaikból adódóan roppant gyorsan kapaszkodnak fölfelé a hatalom grádicsán: a sebesség többnyire megszedíti őket, túl hamar válnak önteltté, hajlamosak lebecsülni a veszedelmes ellenfeleket.

Az első módosítót meglehetősen könnyű kiszámolni, elegendő összesíteni néhány természetrajzi és történelmi értekezés vonatkozó statisztikáit. A második már sokkal fogósabb kérdés, nehéz megragadni matematikailag. Végül minden elérhető adatot összegyűjtöttünk azokról a történelmi személyekről, akik bizonyíthatóan jogarok voltak. Mindössze tizenhat ilyen találtunk, köztük négy legendákkal körülszótt mesealakot és három súlyosan aludokumentált szerafistát, akikről a nevükön kívül alig tudunk valamit. Megpróbáltuk rekonstruálni az életútjukat, majd tipizáltuk a jellegzetes sorselemeket, lajstromba szedtük, gyakoriság szempontjából osztályoztuk őket. Három hónapos munka után kikalkuláltuk az elemzésből egy szorzót, amely eléggé ingatag alapokon állt, ám jobban nem reménykedhettünk. Így végre elvégezhetjük a szükséges módosításokat.

A negatív korrekció nemcsak kiegyenlítette, hanem tetemesen le is rontotta a pozitívát. Segítségükkel olyan eredményt kaptunk, amely nagyjából megfelelt az elvárásainknak. Eszerint napjainkban az Ynev világán élő jogarok lélekszáma valahol 220 és 300 között mozog, és nagyon kevés köztük a fiatal: többségük hosszú ideje avatár-állapotban van. A feltételezett szerafista össznépeséghez viszonyítva ez az érték körülbelül fél-másfél százalékra rúg.

Terepkutatóink és gyakorlati szakembereink szégyene, hogy az elméletileg kikövetkeztetett kortárs jogarok közül mindössze egyetlenegy sikerült azonosítani, azt is csak hipotetikusan: Hurab-Orrabit, a Csendet Vigyázó avatárját, aki a P. sz. XXII. században megalapította az Ikrek vadászrendjét, majd ismeretlen időpontban a toroni hekkák közé emelkedett. Mentségükre szolgáljon, hogy a jogarokat elég nehéz megkülönböztetni más nagyhatalmú szerafistáktól. Ardae Magnus például, akinek a tevékenysége számos ponton rokonítható Hurabéval, valószínűleg avatár lehetett, és kétségtelenül birtokában volt a Sogronnal kötött szerafi szövetség hiánytalan szövege: szinte kizárt viszont, hogy jogar lett volna.

Noha kívül esik vizsgálódási körünkön, talán érdemes megemlíteni a legvénebb általunk ismert jogart, Káosz-Metha avatárját, a Csontlovag néven elhírhedett ősaquirt. Már a legősibb elf legendákban is felbukkan, félelmetes és érthetetlen ellenségként, aki valamely perverzül kiforgatott módon osztozik az elfek forró természetszeretében. Leghívebb harcostársa és szövetségese a Fakó Vizek Pásztora volt, aki halott hullámokban hömpölyögve fojtotta meg az ellene támadókat, s ha csókot lehelt a csupasz földre, ott ólomvirágok nyíltak. Később azonban – senki nem tudja, miért – emésztő gyűlölet lángolt fel közöttük, s kölcsönösen egymás fajtájának kiirtására törtek. Végül a Fakó Vizek Pásztora vereséget szenvedett, egymaga maradt egész népéből, szemben a negyven főre apadt ellentáborral. Keserűségében a földalatti óceán sötétjébe vonult vissza; könnyeiből, amiket a mérgező habokba hullatott, születtek a yamm-haikanok.

Harmincötezer évvel ezelőtt, amikor a sarjúkorát élő emberiség első lépéseit próbálgatta a kontinens földjén, a Csontlovag már egy belső-kráni Tiltott Tartomány fejedelme volt, nem a Tizenhármak akaratából, hanem azért, mert senki sem merte elvitatni tőle. A Rah Gul-i kézirat szerint mind a mai napig ő uralkodik Hnumthor-Orrében, a Változások völgyében: eleven embervázakból mintázott trónusáról “élettel büntet és halállal kegyelmez”.

3) A *tanítványi láncolatoknak* a szerafista hagyományban sokkal szerényebb szerep jut, mint a tapasztalati mágia egyéb ágazataiban, vagy akár a klasszikus mozaikmágiában. Lényegében csupán elvétele fordulnak elő, és sohasem állnak kettőnél több láncszemből. Némelykor olyan formát öltenek, amely teljesen egyedi, kizárólag a szerafizmusra jellemző, s

más mágikus hagyományok beavatottjai visszaborzadnak tőle; tartósnak azonban e különlegességek sem mondhatók.

A P. sz. 3120-as években például egy Pirrhac nevezetű szerafista, akit a Vakon Látó patronált, Abasziszbán rendszeresen tanítványokat csábított maga köré a tiltott tudás lépvezzéjével. Egyedüli célja az volt velük, hogy csupasz ujjaival kitépje és nyersen elfogyassza a szemüket: így nyerte vissza elapadt varázserejét. Egy ízben aztán a Család kíváncsi lett a titokzatos magiszterre, aki ősi hagyományok letéteményesének vallotta magát, és tanulni küldött hozzá egy fiatal tolvajt, aki rövidesen ugyanerre a sorsra jutott. Másnap Pirrhacot Tadzeh főkapuján találták meg a poroszlók: két vasnyárral szegezték oda, amit átdöftek a szemén és a koponyáján. Mellére tűzve foszlott pergamenlapot lobogtatott a szél. Egyik oldalán a szerafista gazzettei voltak olvashatók, takaros lajstromba szedve. A másikra gúnyos feliratot firkantottak hanyag kézzel: "Most Láss Vakon!..."

P. sz. 3444-ben egy nagyhatalmú tüzelementál szeráfi szerződésének csonka példánya valahogyan Pergas Cayu kezébe jutott. Ez a férfi kevert vérű kyr volt, a toroni sogroniták Lángvihar felekezetének vándorpapja, öröklötten terhelt, és amellet vallási fanatikus. Miután áttanulmányozta az alkuszöveget, szent meggyőződésévé vált, hogy a Tűzkobra szólott hozzá rajta keresztül, és megtette kiválasztottjává. Mivel Sogron híve volt, sokáig senkinek nem tűntek föl újonnan nyert képességei. Két év múlva beavatott egy tanítványt, egy förtelmesen rút nőstény viadort. (Akik látták, mind egyetértettek abban, hogy az asszony nem meggyalázása lett volna ezt a teremtést "nő"-nek nevezni.) Az alkuszöveget nem mutatta meg neki, szóban tanította meg néhány invocációra. A néember a szeretője és a testőre lett; legfőbb feladatául azt szabta meg, hogy öljön meg minden olyan embert, akinek szemölcsök vannak a nyakán. Elborult elméjével szilárdan hitte, hogy a szemölcsök Sogron ujjának nyomai, amellyel esküdt ellenségeit jelöli meg.

Szent hadjáratának újabb két év múlva a nőstény vetett véget, aki kiókumlálta, hogy Pergas Cayu rejteget valamit előle, és ebben a valamiben rejlik a varázsereje. Így hát egy éjjel szeretkezés közben megfojtotta, majd elvette tőle a szerződést, holttestét pedig egy szennyvízcsatornába lökte. A betűk tudományához azonban nem értett a néember, ezért Sinhin városában elvitte az iratot egy olcsó boszorkánymesterhez, hogy olvassa föl neki. A boszorkánymester azonnal felismerte, mit tart a kezében, és rettenetesen megijedt, nehogy ő is gyanúba keveredjen. Mivel sejtette, hogy látogatója már ismer néhány passzust az irományból, a felolvasást betűhíven ejtette meg; mihelyt azonban a rút nőstény kifizette és távozott, nyomban rohant Tharr egyházába bejelentést tenni. Estére a néember bitófán himbálózott, a boszorkánymesterrel együtt, aki súlyos bünt követett el: elolvasta a szeráfi alku szövegét.

A fenti két történet tipikus példája a szerafista tanítványi láncolatoknak. Azok a beavatottak, akik ilyen keretek között sajátítják el a tudományukat, általában betegek, jellemhibásak, ostobák, kicsinyesek és zavarodott fejűek. A hosszú élet ritka jelenség soraikban, jelentősebb hatalomra sohasem tesznek szert, patrónusuknak inkább terhére vannak, mint hasznára.

A szerafizmusban a tanítványi láncolatok sohasem tartanak sokáig. Ám az előzőekben leírtakhoz hasonló incidensek Ynev-szerte ismétlődnek, egyre újabb mestereket és tanítványokat sodorva egymás mellé, folyamatosan újratermelve az egyszer már kitakarított mocskot és bűnöket. Óvatos becslésünk szerint Ynev szerafistáinak mintegy 10 százaléka nyeri el ilyen keretek között a beavatást: többnyire a korlátoltak, gyávák és becstelének.

4) Kontinensünkön a legtöbb szerafista szerveződés elterjedtségét és arányait azért nehéz megbecsülni, mert az állandó üldöztetésnek kitett beavatottak nemcsak az egyházi és világi hatóságok elől rejtőznek el, hanem embertársaik körében is igyekeznek álcázni magukat. A *sámáni beavatásvonalak* esetében más a helyzet. A szerafista sámánok sohasem

titkolják, melyik mágikus hagyomány letéteményesei, csak éppen roppant bonyodalmas a nyomukra bukkanni, mert kívül élnek a civilizált világon. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy nem ők maguk bujkálnak, hanem az egész népük.

A sámáni szerafizmus mindig fajhoz vagy etnikumhoz kötött, ha tehát kísérletet teszünk a sámánok számarányának megbecslésére, legelőször is azt kell meghatározunk, hogy mely népek hódolnak e sajátos hagyománynak. Vizsgálódásunk fókuszát eleve leszűkíthetjük a primitív körülmények között élő törzsekre: a vadász-gyűjtögetőkre, a vadgabona-aratókra, a nomád és félnomád állattartókra, valamint az égetéses-irtásos földművelőkre, akik eke helyett még kapát és ásóbotot használnak. A tartósan letelepült földművelők – ide tartozik az emberiség minden magaskultúrája – sokkal jobban vágnak a biztonságra és az állandóságra, az ő mágikus-spirituális igényeiket már nem elégitik ki az ingatag beavatásvonalak.

Ez persze nem jelenti azt, hogy minden civilizálatlan nép szükségképpen hajlamos lenne a szerafizmusra. Hitviláguk és a mágiához való viszonyuk valójában éppoly sokféle és változatos, mint fejlettebb rokonaiké. Egyes törzsek szintiszta szakrális mágiát űznek, amely teológiai értelemben véve semmivel sem alacsonyabbrendű a Domvik-papokénál; mások elmerülnek a legförtelmesebb démonimádat mocsarába. A szerafizmus valahol e két véglet között helyezkedik el, bár kétségtől közelebb az utóbbihoz, mint az előbbihez. Úgy tűnik, a Sheral mindkét oldalán élnek olyan népek, amelyek a számos kínálkozó lehetőség közül ezt választották. Bővebben szóltunk már Északon a crantai származékok nekroszerafizmusáról, Délen pedig az óbirodalmi hagyományról, amely a nomád lovasnemzetségek sámánjainak kezén idővel démonhitté korszosult. Akadnak azonban más példák is, bár ezek kevésbé meggyőzőek, nem minden kutató fogadja el őket.

a) A korg barbárok esetleges szerafizmusa mind a mai napig élénk vita tárgyát képezi. Ennek a harcias népnek a spirituális vezetői inkább papok, mint sámánok, mert nem alkotnak beavatási láncolatot, hanem egyfajta kezdetleges szövetségbe tömörülnek, amit akár a tipikus egyházi hierarchia csírájának is fel lehet fogni. Ugyanakkor a mágiájuk teljesen egyedi, nem ismerik a nagy vallások közös litániáit és rituáléit. Igen gyanús, hogy varázslataik erősen kötődnek az őselemekhez; ők maguk is eszerint tagolódnak csoportokra, és egy földimádó például képtelen elvégezni a víz-szertartásokat. Az sem tisztázott, hogy szóban továbbörökített imáik valódi fohászok-e vagy szeráfi alkuszövegekből merített invocációk. Az általuk tisztelt mennyei hármasság éppúgy állhat valódi istenségekből, mint három nagyhatalmú *siyerafból* az őselemi síkokról. Tudósaink körében egy ideig az volt az uralkodó nézet, hogy szerafisták lehetnek. A közelmúltban azonban sokakat gondolkodóba ejtett az a nevezetes eset, amikor teljesen tehetetlennek bizonyultak a crantai avatár támadásával szemben, pedig az hamisítatlan szeráfi-őselemi mágiát használt ellenük. Azóta mind többen helyezkednek ismét semleges álláspontra.

b) A dzsád kultúra jeles kutatója, Sig Erechne magisztressz vetette föl először annak a lehetőségét, hogy a Taba-el Ibara legfélelmetesebb rablótörzse, a Fayuma, esetleg szerafistákból állhat. Ezekről a messze földön hírhedt banditákról közismert, hogy néha emberfölötti teljesítményekre képesek, ugyanakkor ijesztően vadak és brutálisak, gyakran marakodnak egymás között. Rajtuk kívül is számos nomád törzs él a sivatagban, ők azonban olyan embertelen körülmények között, hogy azt a többiek közül a legszívósabbak sem bírnák sokáig. Ráadásul minden jel szerint egyenrangú ellenfelei a titokzatos homoki elfeknek, akikről köztudott, hogy szerafisták.

Sig Erechne kezdetben úgy vélte, az egész törzs egyetlen hatalmas szekta. E feltevése nemrégiben megdőlt, a manifesztációs háborúban ugyanis több Fayuma-harcos pyarroni fogságba esett, és semmi jelét nem adták szeráfi képességeknek, pedig a lehető leggondosabb

vizsgálatnak vetették őket alá. Ugyanakkor a homoki elf avatár megfigyelése mégis azt sugallta, hogy akik képesek felvenni a harcot ilyen ellenfelekkel, azoknak több természetfölötti segítségre van szükségük, mint amennyit a közismerten lusta és hanyag dzsad istenek nyújthatnak nekik.

A magisztrész ekkor módosította korábbi felfogását, és olyan közösségként határozta meg a Fayuma-törzset, amely szerafista sámánok irányítása alatt áll. Ezt a gondolatot korábban azért vetette el, mert nem tudta elképzelni, hogy egyetlen szerafista vezér ekkora hatalommal ruházzon föl egy népet. E buktatót most azzal a szellemes feltételezéssel kerülte ki, hogy nem maga a törzs minősül szerafista közösségnek, hanem az egyes nemzetségek, és ezek mindegyikét egy-egy sámán vezeti. Igen meggyőzően érvelt, még a patrónusukat is meglelni vélte egy vénségesen vén szellemlényben: El Dzsiában, a Sivatag Lelkében, akiről a dzsádok úgy tartják, az ő lehelete kavargja a félelmetes szárazviharokat. Utóbbi hipotézisét sokan légből kapottnak tartják, hiszen El Dzsiát csak cikornyás helybéli mesékből ismerjük, egyébként még a létezésére sincs bizonyítékunk. Ami viszont a Fayuma-törzs sámáni jellegű szerafizmusát illeti, az elmélet egyre szélesebb körökben válik elfogadottá.

A fenti két példán kívül a kutatók még körülbelül három tucat kisebb jelentőségű embernépet határoztak meg Yneven, amelyről okkal feltételezhető, hogy szerafista sámánok vezetik őket. Valamennyien meglehetősen elmaradtak, némelyek egyenesen barlanglakók. Az ilyen közösségek mindig rejtőzködő és visszahúzó életet élnek, úgyhogy valószínű, hogy legalább kétszer ennyien vannak, csak a fennmaradók még ismeretlenek számunkra.

További kalkulációink kiindulópontjául az szolgált, hogy a kisebb népekhez hozzászámoltuk a tongoriai száműzötteket és a Fayuma-törzset. (A korgok esetében nem ítéltük elegendőnek a bizonyítékokat, a déli nomádok sámánjai pedig rég elvesztették szerafi hatalmukat, és démonimádókká züllöttek.) Utána megpróbáltuk lebontani őket független alközösségekre, melyeknek az élén egy-egy sámán áll. Ez különösen a crantai származékok esetében bizonyult nehéznek, mivel Tongoriáról viszonylag kevés információval rendelkezünk; kénytelenek voltunk statisztikai analógiákhoz folyamodni. Az így kapott számértéket megszoroztuk 1.08-cal; feltételeztük ugyanis, hogy a közösségek nyolc százalékában az adott időpontban két sámán található, tanító és növendék.

A végeredmény kissé meglepő volt, ezért néhányszor gondosan utána számoltunk, de sehol sem leltünk hibát. Úgy tűnik, hogy a sámáni szerafizmus – amiről korábban úgy véltük, a kihalás veszélye fenyegeti – napjainkban nagyobb szerepet játszik kontinensünkön, mint a klasszikus tanítványi láncolatok! Hacsak nem követtünk el valami fatális tévedést, az aktívan működő ynevi szerafisták között a sámánok aránya 13 százalékra becsülhető. Amennyiben a korg elmélet mégis beigazolódná, és belekalkulálnánk statisztikai kimutatásunkba a barbárok népes papságát, ez az érték 19 százalékra nőne.

5) Egyetlen más tapasztalati hagyományban sem fontosak annyira az *autodidakta beavatottak*, mint a szerafizmusban. Ennek okairól korábban már szóltunk dolgozatunkban, s említettük azt is, mennyire nehéz leleplezni őket, ha nem kívánnak a világ elé lépni tudományukkal. Sajnálatos módon ez a mi munkánkon is éreztette hatását. Semmiféle olyan statisztikai módszert nem találtunk, ami alkalmas lett volna a magányos szerafisták számarányának akár csak hozzávetőleges megbecslésére is. Végül kénytelenek voltunk a maradékkel alkalmazni: vagyis elvégeztük számításainkat az összes többi szervezeti formára nézve, majd a végeredmények összegét levontuk százból. Eszerint az autodidakták számaránya az ynevi szerafisták között 32 százalék, ami első pillantásra hihetetlennek tűnik, fentebb már kifejtett érveinkkel azonban logikailag alátámasztható. Tényként kell elfogadnunk, hogy minden harmadik szerafista bármiféle külső segítség nélkül, kizárólag

saját képességeire hagyatkozva avatja be magát a hagyományba, valamely régi alkuszöveg alapján.

6) Mint az előre sejthető volt, a szeráfi hagyomány legnépszerűbb és legelterjedtebb szerveződési formájának a **szerafista szekta** bizonyult: a hagyomány aktív ynevi művelőinek 44 százalékát valamiféle szektában avatták be a titkos tanokba. Ezúttal szokatlanul könnyű dolgunk volt az arányérték kiszámításánál, hála a riegyoi tekerceknek. Leirren-L'llevar olyan pontos és részletes leírást ad az elf kalahora-szekták területi és számbeli megoszlásáról, hogy lényegében csak értelmeznünk kellett az adatait. Csupán a homoki elfekről szólva vált kissé bizonytalaná az előadása, ezt a hézagot azonban nagyszerűen be tudtuk tölteni a manifesztációs háborúból hazatért veteránok beszámolóí segítségével. Végül arra az eredményre jutottunk, hogy az elf szekták tömörítik az ynevi szerafisták 9 százalékát. Ez egyúttal az elf szerafisták számaránya is, mivel ők nem ismernek másféle szervezeti kereteket hagyományuk továbbörökítésére. A kalahora-szekták többségükben összetett jellegűek, kivéve a homoki elf enklávét a Taba el-Ibarában, amely lényegében egységes szekták sokaságából áll, nagy területen szétszórva. (Úgy tűnik, valamilyen szinten minden homoki elf szerafista. Természetfölötti képességeik, amelyektől annyira rettegnék a sivataglakó dzsadok, tulajdonképpen patrónusuk által rájuk ruházott aspektusok.)

Kortárs amund szektákról nem tudunk, feltehetőleg azért, mert nincsenek. Erősen valószínűtlen, hogy Amhe-Ramun megtúrná őket kialakulófélben lévő szerafokráciájában. Ehhez a tételhez tehát nulla százalékos értéket rendeltünk kimutatásunkban.

Az emberfajú szekták számarányának meghatározásához a **Regestrum Canonicum** adatait vettük kiindulásul, hozzárendelve a történeti-statisztikai áttekintésben már használt hatékonysági együtthatót. Az iratgyűjtemény emberlakta vidéken keletkezett, viszonylag nem is túl régen, ezért úgy ítéltük meg, nem követünk el durva hibát, ha a szövegelemzés útján kinyert információkat a népsűrűség függvényében egész Ynevre kivetítjük. Ahol pontos helyi kontrolladatok álltak rendelkezésünkre (például Toron esetében, hála Arco Valentias magiszter kutatásainak), ott az eredményt ennek megfelelően korrigáltuk. Módszerünk nyilván így is torzít kissé, ám becslésünk szerint a hibahatár nem több plusz-mínusz három százaléknál.

A szektákba tömörülő emberfajú szerafisták arányszámaként végül 35 százalékot kaptunk, s ez lehetővé tette számunkra, hogy a maradékelv alapján kiszámítsuk az autodidakta beavatottak százalékos arányát is.

E hosszú és fáradtságos munka elvégzésére Belső Könyvtárunk gazdagításának vágyán kívül elsősorban az ösztökélt minket, hogy nagytanácsunknak az utóbbi időben bizonyos kívülállók több ízben szemrehányást tettek, miszerint nem fordítunk elegendő figyelmet a statisztikai és demográfiai adatok rendszerezésére. Reméljük, immáron ők is elégedettek.

Ω

Forrás: Raoul Renier, 2008. áprilisa
(személyes adatküldés a Fantasycentrum részére)

Kódszám: 011